

“ห้องสมุด!” มหาเทพมิดคาเอลทวนสิ่งที่ได้ยิน พร้อมพิจารณา มนุษย์ตรงหน้าไปในตัว ปกติมนุษย์มักวิ่งวอนต่อเทพเจ้า เพื่อขออำนาจ พละกำลัง เงินทอง แต่เด็กหนุ่มตรงหน้ากลับถามหาความรู้เสียนี้ สายตา มหาเทพมิดคาเอลแสดงให้เห็นถึงการประเมินค่าวันให้สูงส่งเพิ่มขึ้นอีกระดับ

“ครับ ห้องสมุด ถ้าเป็นไปได้เป็นห้องสมุดที่มีหนังสือเยอะๆ ก็ดี ครับ จะได้ไม่เสียเวลาไป” วันยืนย่นคำตอบ ส่วนสีสาวได้แต่ยิ้มเจื่อนๆ เมื่อได้ยินคำขอที่แทบไม่ต้องเดา โดยเฉพาะสองแฝดที่มองด้วยความ เสียหาย เพราะระดับเทพเจ้ามีคาเอลมาต้องขอสุดยอดไอเทมได้แน่ แต่ ก็ทราบดีว่าต่อให้ตอบอีกกี่ครั้ง คำตอบของวันก็ยังคงเป็นหนังสือเท่านั้น ไม่รู้ว่าจะบ้าอ่านหนังสือไปถึงไหนกัน ไม่สิ สำหรับพี่วันแล้ว หนังสือ นั้นแหละคือสุดยอดไอเทม

“อ่าๆๆ เจ้าช่างเป็นมนุษย์ที่แปลกเสียจริง คนมากมายต้องการอำนาจเท่าที่จะทำได้ เจ้ากลับสนใจแค่หนังสือ ข้าตอบให้ได้ แदनสวรรค์มีหนังสือที่บนโลกมนุษย์ไม่มีมากมาย แบบสร้างอาวุธเทพ วิชาต่อสู้ คาถา และความรู้อื่นๆ ถึงแม้ข้าจะเป็นผู้ปกครองแดนสวรรค์ ข้าก็มีอาจเอาหนังสือมาให้เจ้าได้หรอกนะ เพราะในดินแดนเทพแต่ละแห่งจะมีการปกครองตัวเองอีกทีหนึ่ง เพื่อมิให้อำนาจตกอยู่กับคนคนเดียวมากเกินไป เจ้าคงต้องไปสวรรค์แต่ละที่เพื่อหาหนังสือและขอกับผู้ปกครองดินแดนนั้น เอาเป็นว่าเรื่องนี้ข้าบอกให้เจ้าฟังฟรี เจ้ายังคงมีสิทธิ์ขออย่างอื่นอีกว่ามาสิ” มหาเทพมิกาเอลหัวเราะอย่างอารมณ์ดี สายตาที่ผิดหวังเมื่อได้ยิน แสดงให้เห็นว่าสิ่งที่ขอไม่ใช่เรื่องล้อเล่น มนุษย์ผู้นี้ช่างน่าสนใจจริงๆ

วันกลับมามีสีหน้าปกติหลังจากคิดว่าค่อยไปเอาหนังสือที่หลังก็ได้ สายตานิ่และพิจารณาข้อมูลที่ตนเองมีอยู่ มองมาที่มือของตัวเองแล้ว กล่าวกับมิกาเอลว่า

“ฉันขอแหวนที่นิ้วนางข้างขวาของท่านได้หรือไม่ครับ”

มหาเทพมิกาเอลนิ่งไปเล็กน้อยหลังจากได้ยิน เขาพิจารณามนุษย์ตรงหน้าอย่างละเอียดอีกครั้ง สายตามองที่นิ้วและแหวนแต่ละวงของวัน

“ไม่น่าเชื่อ เจ้ามีแหวนแห่งดินแดนทั้งสามครบแล้ว ขาดแต่เพียงแหวนแห่งดินแดนสวรรค์เท่านั้น เจ้ารู้หรือไม่ว่าถ้าเจ้ารวบรวมมันครบจะเกิดอะไรขึ้น”

“ไม่ทราบครับ แต่ถ้าไม่ทำก็ไม่รู้ใช่ไหมครับ” วันตอบ สำหรับเขามันก็แค่เอนตีในเกมนั่นเพื่อให้เกิดการเดินทางต่อไป

“ตามตำนาน เมื่อใดที่แหวนทั้งสี่ปรากฏขึ้นยังโลกมนุษย์ เมื่อนั้นทางสู่ดินแดนอีกภพหนึ่งจะเปิดออก อย่างเจ้าคงรู้แน่ว่ามันคือที่ไหน เมื่อรู้อย่างนี้เจ้ายังต้องการอีกหรือ” มหาเทพมิกาเอลถามย้ำอย่างจริงจัง

“คงเป็นภพนรกสินะครับ ก็ดี ผมมีธุระกับฮาเดสอยู่แล้ว” วันยิ้ม

ตอบ พลางนึกถึงเซอร์เบอร์ดที่หลงทางกลับนครไม่ถูก ถ้ามันทราบคงจะ
ดีใจแน่ๆ อีกอย่างเรื่องนี้เขาก็รับปากไว้แล้ว ต้องทำให้ได้

“มีธุระกับฮาเดส ฮ่าๆ คงมีมนุษย์เพียงคนเดียวที่กล้าพูดว่า มีธุระ
กับเจ้าแห่งนรก เจ้าช่างน่าสนใจจริงๆ แหวนวงนี้ข้ามีสิทธิ์มอบให้คนที่ทำ
ตามเงื่อนไขของข้าได้ ดังนั้นกรณีนี้ก็สามารถมอบแหวนให้เจ้าได้”
มหาเทพมิกะเอลสะบัดมือข้างขวาหนึ่งครั้ง แหวนก็หายไปอยู่ที่นิ้วก้อย
ข้างขวาของวันทันที

“มาสเตอร์ได้รับ แหวนแห่งภพสวรรค์ (S) ค่ะ”

แหวนแห่งภพสวรรค์ (S) ธาตุแสง

ความสามารถ : ขอความช่วยเหลือจากเทพที่เป็นลูกน้องสายตรง
ของมิกะเอลได้

สกิล อาณาเขตแห่งแสงสว่าง : สร้างพื้นที่แห่งแสงขึ้นมา เพิ่มพลัง
ชีวิตให้พันธมิตรทั้งหมด และโจมตีมอนสเตอร์หรือผู้เล่นที่มีธาตุมืดเป็น
ธาตุประจำตัว ใช้ได้วันละหนึ่งครั้ง ไม่จำกัดเวลา ใช้ SP 1,000 ต่อวินาที

ทันใดนั้นเอง แหวนแห่งเมืองเริ่มต้นที่นิ้วชี้ข้างขวาก็เปล่งแสงขึ้น
ตามด้วยแหวนแห่งเมืองใต้สมุทรที่นิ้วโป้งข้างขวา จากนั้นจึงเป็นแหวน
แห่งภพพิศาจที่นิ้วกลางข้างขวา และแหวนแห่งภพสวรรค์ที่นิ้วก้อยข้าง
ขวา แสงทั้งสี่เส้นพุ่งตรงไปยังประตูทิศใต้ที่ลอยอยู่ จนเกิดเป็นสัญลักษณ์
คล้ายเลขหกสามตัวเรียงกันเป็นรูปสามเหลี่ยมที่หน้าประตู แล้วเสียงของ
ระบบก็ดังขึ้นทั้งเกม

“ขณะนี้ผู้เล่นรวบรวมสิ่งของที่ใช้ปลดผนึกแพตช์สามเรียบร้อยแล้ว
ทำให้เกมอัปเดตแพตช์สองและสาม ผู้เล่นมีเวลาจัดการควอสต์ที่ทำค้าง
อยู่หนึ่งวันในเกม จากนั้นเกมจะหยุดให้บริการสองวันในโลกจริงเพื่อ

อัปแพตช์ ขออย่า! กรณีที่ไม่ออกจากเกม จะถูกบังคับออกทันทีเมื่อถึงเวลา
ผู้เล่นทุกคนจะไปเริ่มต้นยังเมืองที่ใกล้ที่สุด”

มหาเทพมิดคาเอลมองประตูดิศักดิ์ซึ่งเชื่อมกับภพนรกอยู่

“ตอนนี้ทางเชื่อมภพนรกเปิดออกแล้ว แต่เจ้าไม่ต้องกังวลไป สิ่งมีชีวิตในนั้นไม่คิดจะขึ้นมาด้านบนนรกหรอก เหมือนกับภพปีศาจนั้นแหละ เพราะบรรยากาศในโลกมนุษย์สะอาดเกินไป พวกนั้นจึงไม่ชอบ อีกทั้งสำหรับคนพวกนั้น การขึ้นมาหาพวกเจ้ากลับเป็นเรื่องเสียเปรียบด้วยซ้ำไป ที่สำคัญมันคงไม่อยากจะเจอกับพวกเทพอย่างข้าโดยไม่จำเป็น เอาละ ข้าไปก่อนก็แล้วกัน” มหาเทพมิดคาเอลกล่าวจบก็กลายเป็นแสงหายไปทางประตูทิศตะวันออก ทำให้วันทราบได้ทันทีว่าประตูทิศตะวันตกคงเป็นภพปีศาจ ส่วนประตูทิศเหนือคงเชื่อมกับมิติของมังกร จากตรารูปมังกรสีทองที่ประตู ซึ่งเขาต้องการตรวจสอบเพิ่มเติมในภายหลัง

“เอาเป็นว่าเรากลับบ้านแล้วออกจากเกมก็แล้วกันครับ” วันคำนวณแล้วว่าเวลาที่เหลือไม่น่าทำอะไรที่เป็นอีกหลายอย่างได้ทัน จึงคิดออกจากเกมแล้วกลับมาจัดการปัญหาที่เดียวดีกว่า

“หยุดตั้งสองวัน ทำอะไรดีเนี่ย” เอชิสเอ่ยขึ้นลอยๆ เพราะตอนนี้เธออยู่บ้านพี่วัน ไม่ได้อยู่บ้านตัวเองอย่างเคย จะออกไปไหนเหมือนเดิมก็ไม่ได้ แต่ที่แน่ๆ เธอจะไม่ลงไปชั้นต้องห้ามอีก เพราะอาจตายได้อย่างที่ฟิอริสเตือนไว้

“อ่านหนังสือไปครับ” วันเสนอ ทำเอาทั้งหมดยกศีรษะประท้วงทันที

“ฟ้าจำได้ว่า วันบอกว่าหนังสือที่บ้านอ่านจบหลายรอบแล้วไม่ใช่หรือ” อาลิเซ่ถามขึ้นมาก่อน

“ก็อ่านซ้ำได้นี่ครับ ไม่เห็นมีปัญหาอะไร” วันตอบหน้าซื่อ เพราะปกติเขาก็ไปอ่านหนังสือซ้ำในห้องสมุดที่เข้าเป็นประจำอยู่แล้ว ไม่เห็นจะแปลกตรงไหน

“พูดกับวันแบบนี้ไม่มีประโยชน์หรอก ต้องพูดตรงๆ ไปเลย”
อวานีตอบให้ล่อลึงเช่เบาๆ แล้วหันไปพูดกับวันว่า

“วิไม่ได้รังเกียจหรอกนะเรื่องวันจะอ่านหนังสือ เพียงแต่รู้ว่า วัน
พักทำอย่างอื่นบ้างก็ได้นะ ไปเที่ยวผ่อนคลายสมองบ้าง อะไรแบบนี้”

“อืม ความจริงผมก็ได้เที่ยวพักผ่อนในเกมเยอะแล้วนะครับ แถม
ในบ้านยังมีทั้งน้ำตก ป่า เกมนี้สนุกจริงๆ แต่ถ้าพวกคุณอยากให้ผมไป
ทำอย่างอื่นบ้างก็ได้ครับ แต่ว่าเราจะไปไหนกันดี เดินห้างเป็นไงครับ เย็น
สบาย ผมจะได้ไปดูหนังสือเล่มใหม่ด้วย เห็นว่านักเขียนหนังสือจิตวิทยา
คนโปรดของผมจะมีหนังสือเล่มใหม่ออก” วันเริ่มยอมออกนอกบ้าน
หลังจากโดนเกลี้ยกล่อม

“เดินห้าง ดูหนังสือเล่มใหม่ พี่วันเข้าใจอะไรผิดหรือเปล่าเนี่ย”
อควอริสอึ้งกับคำว่าเที่ยวพักผ่อนของพี่วันมาก สรุปพี่วันจะนอนพักใน
ร้านหนังสือใช่ไหม

“อ้าว! ไม่ใช่หรือครับ ผมว่ามันก็ผ่อนคลายเป็นดีนะครับ” วัน
ถามอย่างแปลกใจ เพราะเขาก็ทำแบบนี้เวลาเบื่อๆ เป็นประจำ

“ก็ไม่ใช่ละสิคะ มันต้องไปเที่ยวภูเขา น้ำตก หรือทะเล อะไร
แบบนี้สิ จริงสิ! เขาเป็นทะเลแล้วกัน สามวันสองคืนกำลังดีเลย” เอชิส
แย่งพร้อมเสนอสถานที่

วันทำสีหน้าคิดหนักเล็กน้อยเมื่อได้ยินว่าต้องไปทะเล

“ทะเลหรือ”

“ทำไม วันไม่ชอบทะเลหรือคะ” อาลิเซ่ถาม

“อืม เปล่าครับ เพียงแต่ผมกลัวหนังสือจะเสียเวลาเอาไปอ่านใกล้
ทะเล คงต้องระวังน้ำที่อาจกระเด็นมาใส่ สงสัยคงต้องอ่านหนังสือ
อิเล็คทรอนิกส์” วันส่ายหน้าปฏิเสธพร้อมทั้งให้เหตุผลที่ทำเอาสามสาว
ได้แต่อึ้ง มีเพียงอวานีที่สังเกตได้ถึงคลื่นจิตที่ผิดปกติ แม้จะเป็นเพียง

ชั่วขณะหลังจากได้ยินว่าไปทะเลก็ตาม แสดงว่าคงต้องมีอะไรสักอย่างแน่ แต่ถึงถามไป ถ้าวันไม่ยากตอบคงไม่มีทางบอกอยู่ดี

“งั้นพวกเรา ก็ไปทะเลกัน” อวານี่สรุป เพราะเธอก็อยากทราบเหตุผลของวันว่ามีความหลังหรือปัญหาอะไรกับทะเลหรือเปล่า

“เฮ้! ไปเที่ยวทะเลกันเลย” เอชิสตะโกนดังลั่น แล้วทั้งหมดก็หายตัวกลับมิติลบระดับพิเศษไป

ณ ห้อง GM

“บ้า! บ้าไปแล้ว ปกติก็มีไอ้บางคนหนึ่งไล่ปลดคนึงเมืองกับทำลายข้าวของ แต่ก็ยังพอมีเวลาพัก เนื่องจากไอ้บางคนนั้นหยุดอ่านหนังสือบ้าง ตอนนั้นก็ไอ้บ้ออีกคนใช้เบลเซบับไล่ปลดคนึงเมือง แค่อสองอย่างนี้ก็ทำเอาหาพนักงานใหม่เพิ่มกับแก้ไ้ระบบที่มีปัญหาไม่ทันอยู่แล้ว แล้วนี่อะไร... ปลดคนึงแพตซ์ แถมที่เดียวสองแพตซ์อีก เห็นคนดูแลเกมเป็นทศกัณฐ์มี ยี่สิบแขนสิบหน้าหรือไง” รองอเร็กซ์ไวยหลังจากเห็นงานอันมหาศาลเกินกว่าจะจินตนาการได้ถูก

“นั่นสิครับ แค่เมืองขึ้นเจ็ดที่พังจนเลยไปถึงขอบมานพลังกันขึ้น เจ็ดกับหกนี่ก็ใช้เวลาซ่อมไม่น้อยแล้ว ยังดินะที่พังผ่านมานพลังไม่ได้ ไม่งั้น...เฮ้อ! ผมไม่อยากคิดสภาพเลย สกิลอะไรมันจะแรงได้ขนาดนี้” รองเมฆสนับสนุน เขาจำได้ดีเมื่อผู้เล่นคนพิเศษออกมาจนถึงตอนใช้พลังมันเกิดขึ้นเร็วมากจนกดเรียกกระบวนไม่ทัน

“พวกนายบ่นไปก็เท่านั้น อย่างไรก็ตามก็ต้องทำให้เสร็จตามกำหนด” หัวหน้า GM ซึ่งกลับเข้ามาหลังได้รับแจ้งปัญหาเมืองถูก AI สวาทล่มยับ จึงตามคนทั้งหมดที่กลับบ้านไปให้มาทำงาน

“โห! หัวหน้าครับ ปกติแพตซ์สองอย่างเดียวก็น่าต้องใช้เวลาทำสองวัน แล้วนี่อะไร บวกแพตซ์สามไปอีก แต่ระบบดันคำนวณเวลาสองวัน

ซ้อนกันแบบนี้” รองอเร็กซ์โอดครวญ

“นั่นเป็นเพราะไม่มีใครคิดว่าจะเกิดการอัปเดตสองและสามติดกัน ปกติต้องผ่านแพตช์สองก่อน ให้ผู้เล่นที่มีระดับสูงผ่านไปแดนสวรรค์ ทำภารกิจเทพจนได้แหวนภพสวรรค์ ไปภพปีศาจชนะเบลเซบับ สืบได้เบาะแสเรื่องลูซิเฟอร์จนได้แหวนภพปีศาจ จากนั้นผู้เล่นจะโดยสารเรือดำน้ำในแพตช์สองลงไปเมืองใต้สมุทร ทำภารกิจจนได้แหวนเมืองใต้สมุทรกับเคสท์ปลดผนึกเมืองเริ่มต้น หรือไม่งั้นก็ต้องปลดผนึกทุกสถานที่สำคัญได้ครบ แพตช์สามก็จะทำงานเหมือนกัน ดังนั้นตอนสร้างเงื่อนไขเรื่องเวลาจึงคิดแค่อัปเดตเดียวเท่านั้น” รองโซเดียอธิบายตามขั้นตอนที่อ่านบนหน้าจอ ซึ่งพวกเธอสามารถอ่านได้เพราะแพตช์ถูกกำหนดให้อัปแล้ว

“แล้วเราประกาศเลื่อนไม่ได้หรือ หรือไม่ก็อัปเดตในส่วนโลกมนุษย์ เช่น เรือดำน้ำ ไปก่อน เพราะปัจจุบันผู้เล่นยังไม่มีใครทำภารกิจลงแดนสวรรค์กับปีศาจได้หรอก ยิ่งภพนรกยิ่งเป็นไปไม่ได้” รองอเร็กซ์หันไปถามหัวหน้า

“ไม่ได้ เนื่องจากมีคนกลุ่มหนึ่งสามารถไปได้ทันที คงทราบดีนะว่าใคร อีกอย่างตอนนี้ผู้บริหารทั้งสิบเพิ่งส่งข้อความมาได้เข้ามาครบแล้ว พวกเขาจะอัปเดตขึ้นในส่วนที่มีแต่ผู้บริหารเข้าถึงได้ ส่วนพวกเราก็อัปเดตในส่วนของพวกเขาไป คาดว่าทำตามกำหนดการปกติ กะละสิบสองชั่วโมง หนึ่งแพตช์ใช้เวลาสองวันถึงจะทัน ถ้าระดมคนทั้งบริษัท ทำควบสองกะทั้งวันทั้งคืนติดต่อกันสองวันก็น่าจะทันได้แบบฉิวเฉียด” หัวหน้า GM แจ้งสิ่งที่ผู้บริหารเพิ่งบอกเขา มา ขนาดผู้บริหารยังต้องทำต่อเนื่อง ลูกจ้างอย่างพวกเขาคงไม่มีทางเลือกอื่น

“ทั้งวันทั้งคืน!” เสียงประสานกันดังขึ้นในห้อง

“สองวันต่อกันด้วย” รองอเร็กซ์ย้ำเพิ่ม

“ใช่ ไม่ต้องห่วงนะ ท่านผู้บริหารบอกมาแล้ว โอทีไม่อัน” หัวหน้า GM บอก

“ปัญหามันอยู่ตรงนั้นที่ไหนแล้ว” รองอริกซ์ตะโกนออกมา ทั้งๆ ที่รู้ว่าทำอะไรไม่ได้ก็ตาม

โลกจริง

โรงพยาบาลตำรวจเซ็นเทล

“พ่อคะ ลูกส่งข้อความมาบอกว่าจะไปอันนี้มูนกันทีทะเล ไม่ต้องเป็นห่วงค่ะ” อวิกาหันมาบอกเอกภพด้วยรอยยิ้ม หลังจากอ่านข้อความว่าลูกจะไปเที่ยวทะเลกันเสร็จ

“หา! กล้ามากไปแล้ว แม่ภาพล่อยพอนะ!” เอกภพตะโกนลั่นให้ปล่อยเชือกที่มัดเขาเอาไว้

“พ่อนี้ก็ เบาๆ สิ นี่มันโรงพยาบาลนะ ถ้าไม่มีระบบกันเสียงไว้ได้แตกตื่นกันแน่” อวิกายิ้มออกมา หลังจากที่เธอคิดถูกแล้วที่พาเอกภพผู้หาเรื่องให้ตัวเองป่วยมานอนโรงพยาบาลตำรวจที่มีห้องพิเศษ ป้องกันกรณีคนไข้ที่อาจเป็นคนร้ายได้แบบนี้ ดูท่าจะหมดสิทธิ์ไปยุ่งรบกวนกับลูกสาวได้พักใหญ่

“แต่ว่ามันพาลูกเราไปอันนี้มูนนะ แล้วแบบนี้กลับมาจะเหลืออะไร ข้าวสารเป็นข้าวสุก จากข้าวสุกกี้ คงจะ...ไม่ ไร้ลูกฟ้าของพ่อ” เอกภพโอดครวญ พยายามดิ้นไปมาจนอวิกาต้องบอกความจริง

“ภาลื้อเล่นหยอก พวกเขาไปเที่ยวทะเลกัน อีกสองวันถึงกลับ ไม่ต้องคิดมากหยอก”

“ไปเที่ยวทะเลกัน อิม ค่อยยังชั่วหน่อย แต่ไม่สิ! สองวันก็แสดงว่าค้างคืนด้วยกัน ไม่นะลูกวีของพ่อ!” เอกภพพยายามดิ้นอีกครั้ง สำหรับเขาแล้วต้องหาทางไปขัดขวางให้ได้ ก่อนที่เจ้าหนุ่มนั้นจะทำอะไรแก้วตา

ดวงใจของตน

อริกาได้แต่ปลงกับอาการคิดมากเกินไปเหตุของเอกภพ เพราะถ้าคิดอย่างใจเย็นจริงๆ จากนิสัยที่ได้เห็นมา มีแต่ลูกสาวของเราจะเข้าหาวันมากกว่ามั่ง

พวกวันเข้าพักที่บ้านริมชายหาด เป็นบ้านพักตากอากาศ ส่วนตัวซึ่งมีสองชั้น สีห้องนอน โดยอริสพักคนเดียว ส่วนคนที่เหลือตกลงกันว่า วิกกับฟ้าจะนอนหนึ่งห้อง ส่วนสองแฝดแยกไปนอนอีกห้อง วันนอนห้องที่เหลือ

พวกเขามาถึงทะเลในช่วงเย็น จึงตกลงว่าจะทำอาหารทะเลกินก่อนแล้วค่อยเล่นน้ำ วันและพวกอาลิเซในสภาพปลอมตัวนั่งอยู่บนโต๊ะกินข้าวนอกตัวบ้าน ช้างๆ มีเตาย่างที่มีอาหารทะเลหลากหลายชนิดอยู่ กลิ้งกุ้งและปลาหมึกหอมน่ากินเริ่มลอยออกมา ทำเอาสองสาวที่กำลังย่างอดไม่ได้ที่จะตัดปลาหมึกบางส่วนมากินก่อน

วันใช้ส้อมจิ้มเนื้อกุ้งย่างที่ฟ้าแกะให้เรียบร้อยแล้วเข้าปาก ค่อยๆ ละเลียดลิ้นกินอย่างอร่อย แล้วหยิบกำมปูที่ทุบแล้วออกมากินต่อ จากนั้นก็หันไปหาสองสาวที่กำลังย่างไปกินไปอย่างเอร็ดอร่อย

“อืม...ธารนี่ย่างเก่งนะครับ กำลังดีเลย” วันเอ่ยชม

“เรื่องอาหารปิ้งๆ ย่างๆ บอกพวกหนูได้เลย ของชอบค่ะ” คินิตอบเสียงดัง แล้วหันกลับไปจัดการบาร์บีคิวรวมมิตรอย่างอารมณ์ดี

ณ ร้านอาหารริมชายหาดแห่งหนึ่ง

“ไอ้อ่อน เอาอาหารไปเสิร์ฟโต๊ะแปด” เสียงสั่งงานดังขึ้น

“โธ่แม่ บอกแล้วให้เรียกอ่อนเฉยๆ ไม่ต้องเติมคำนำหน้า” อ่อนกล่าวพร้อมกับหยิบข้าวผัดปูที่วางอยู่ขึ้นมา หลังจากเกมหยุดเพื่ออัป-

แพตช์สามแบบล้าหน้าไปอย่างที่ไม่ถึง ตัวเขาจึงว่างจนแม่สั่งให้มาช่วยงานที่ร้านอาหาร เนื่องจากลูกจ้างเพิ่งลาออกไป แถมวันนี้ยังมีลูกค้ามาเยอะเป็นพิเศษ

“ทีหลังเรียกก็มาให้ไวๆ หน่อย เป็นลูกจ้างคนอื่นแม่ดำไปแล้ว” แม่ของอ๋อนบ่น แล้วหันไปผัดอาหารเพิ่มอย่างอารมณ์เสีย หลังทราบข่าวว่าแผนครั้งแรกล้มเหลวไม่เป็นท่า ยิ่งนึกก็ยิ่งโมโหแล้ว แบบนี้เมื่อไรจะได้กลับไปสบายเหมือนเมื่อก่อนเสียที พอคิดได้ดั่งนั้นก็ออกแรงเพิ่มไปยังอาหารที่อยู่บนกระทะ

อ๋อนได้แต่มองตาม คิดในใจว่านี่ขนาดเขายังไม่โดนด่าจะเนี่ย จากนั้นก็เดินออกจากครัวไปเสิร์ฟข้าวผัดให้ลูกค้าก่อนจะโดนด่าของจริง

หน้าห้างสายลม โรงพยาบาลตำรวจเซ็นเทล

“ทำไมเราต้องมานั่งเฝ้าตลอดทั้งๆ ที่เริ่มมีดแล้วล่ะ” หนึ่งในคนที่ยืนเฝ้าห้างสายลมบ่น

“ทำไงได้ คำสั่งมาก็ต้องทำ เห็นบอกว่าต้องรอจนพนักงานกลับไป ไม่เหลือใคร หัวหน้าต้องการยืนยันว่าเป้าหมายไม่อยู่จริงๆ ถึงจะกลับได้ เพราะยังไม่มีใครเห็นพวกเธอออกมาจากห้างสักคนเดียว” เพื่อนอีกคนตอบ

“วันนี้วันศุกร์ ห้างปิดตั้งห้าทุ่ม แถมกว่าพนักงานจะกลับมีปาเข้าไปตีหนึ่งเลยหรือ” หนึ่งในกลุ่มเฝ้ายามบ่น

“พวกเรายังดี พวกเฝ้าโรงพยาบาลมันต้องเฝ้ายาวเลย เพื่อว่าพวกเธอจะกลับไปเยี่ยมคนในนั้นใหม่” เพื่อนอีกคนปลอบ

บริษัท WUO

“เฮ้อ! ทำไมพวกเราต้องมานั่งกินข้าวกล่องเย็นชืดด้วยเนี่ย อาหาร

ชุดประจำวันไปไหนกัน” เมฆบ่นขณะตักหมูทอดเข้าปาก

“แกจะบ่นไปทำไม ก็รู้ว่าแม่ครัวบริษัทเขาชอลาพักร้อนไปเที่ยวทะเลก่อนเกิดเรื่อง จะออกไปกินข้าวข้างนอกก็เสียเวลา กินๆ ไปเถอะ คนอื่นเขาก็กินกัน รีบเข้าด้วยล่ะจะได้กลับไปทำงานต่อ” อเร็กซ์เตือน เพราะเมฆมัวแต่บ่นไม่รีบกิน ส่วนตัวเขาตอนนี้กำลังดื่ม น้ำก่อนกลับไปทำงานต่อ

“ทะเล สายลม แสงแดด สาวๆ ในชุดว่ายน้ำ ผมงก็อยากไปบ้างอะ” เมฆเพื่อพร้อมทำมือประกอบไปด้วย โดยเน้นประโยคหลังมากกว่า อเร็กซ์มองไปยังนาฬิกาแขวนผนังที่ส่งสัญญาณเตือนแล้วกล่าวออกมา

“จะพูดให้ได้อะไรขึ้นมา ตอนนี้แค่แดดยามเช้าก็หมดสิทธิ์เห็นแล้ว ดูแสงนี้ตอนในตึกไปก่อนเถอะ อีกนาที่เดียวจะหมดเวลาแล้ว รีบกินเข้า”

“ผมยังไม่รู้สึกว่าได้พักเลยนะพี่” เมฆได้แต่บ่น ก่อนจะรีบเคี้ยวข้าวกลืนลงคอไป

ริมชายหาด บนหินก้อนใหญ่ก้อนหนึ่ง

วันนอนมองดาวอยู่บนก้อนหิน พวกฟ้านอนอยู่กับเขาข้างละสองคน

“คืนนี้ดาวสวยจังนะครับ ผมไม่ได้ดูดาวมานานแล้ว ขอขอบคุณนะครับที่ชวนมาเที่ยวพักผ่อน คนเราบางครั้งก็ควรหาอะไรผ่อนคลายบ้างจริงๆ”

“นั่นสิคะ” วิกับฟ้าฟังไหลวันคนละข้าง ทั้งห้าคนมองดาวบนท้องฟ้า ต่างรู้สึกดีที่ได้มาทะเลในครั้งนี้

233

เกี้ยวทะเล

กลุ่มของวันลอยตัวอยู่บนอวกาศ มองมายังโลกและดาว
น้อยใหญ่ที่อยู่รอบตัว ตอนนี้พวกเขาได้พิชิตเกมจนหมดสิ้นแล้ว ผู้เล่น
และ AI ล้วนสยบให้เขาเพียงคนเดียว ไม่ว่าสิ่งการสิ่งใดก็ไม่มีใครกล้า
ขัดขึ้น

“ตอนนี้ดินแดนไม่ว่าจะเป็นมนุษย์ ปีศาจ ผี มังกร มาร เทพเจ้า
หรือทุกชีวิตในจักรวาลอันกว้างใหญ่นี้ ก็สยบอยู่แทบเท้าผมแต่เพียง
ผู้เดียว บัดนี้คงถึงเวลาเสียที่ที่ผมจะหยุดเล่นเกมนี้ เพราะไม่มีสิ่งไหนให้
พิชิตอีกต่อไป” วันใช้ปีกเทพมารโอบกอดภรรยาทั้งสี่และหัวเราะดังลั่นไป
ทั่วทั้งจักรวาล ก่อนหายออกจากเกมไปตลอดกาล

จบบริบูรณ์

“เฮ้ย! เป็นไทแล้ว ในที่สุดมันก็ไปจากเกมนี้เสียที” รองเมฆกระโดดไปมารอบห้อง สักพักเริ่มรู้ตัวว่ามีสายตามองมาทางเขาด้วยความสงสัย

“อ้าว! พี่ไม่ตีใจหรือ ผู้เล่นเกมพิเศษจบเกมนี้เรียบร้อยแล้วและเลิกเล่นเกมไปแล้ว ทีนี้พวกเราจะได้ไปเที่ยวทะเลกันให้ชุ่มปอด ทะเล สายลม แสงแดด และสาวๆ” รองเมฆหันมาถาม เพราะแต่ละคนยังดูวุ่นกับการทำงานอยู่เลย

โป๊ก!

“แกจะเผลอบีบหลับกับหลับเฉยๆ ไม่ต้องฝันลมๆ แล้งๆ ดูหน้าจอโน่น ตารางงานที่ผู้บริหารเพิ่งส่งมาให้ใหม่” รองอริศเคาะหัวเมฆ โทะฐานทำให้คนทั้งห้องที่ตั้งใจทำงานอยู่ตกใจเพราะเจ้าตัวละเมอฝัน

รองเมฆมองรอบข้างอีกครั้ง ไซ้ ตอนนี้อยู่กำลังเร่งอัปเดตข้อมูลตัวเขาก็ได้รับผิดชอบงานแก้ไขความเสียหายที่เกิดขึ้นล่าสุด พร้อมกับตรวจสอบข้อมูลการร้องเรียนจากผู้เล่น แต่พอดูข้อมูลนานๆ เข้าสายตาก็เริ่มล้า เลยคิดจะพักสายตาสักครู่ ไม่รู้ว่าเผลอหลับไปตอนไหน เมื่อคิดๆ ไป ข้อมูลร้องเรียนมันก็เยอะมากจริงๆ นั่นแหละ ยิ่งเป็นเมืองการค้าแบบนั้นด้วยแล้ว ความเสียหายแทบคำนวณไม่ถูก ต่อไปถ้าสาวใช้คนนี้ออกมาอีกคงต้องยิ่งกว่าจับตาดู เพราะตัวเจ้านายยังพอคุ้ยเจรจาบ้าง แต่สาวใช้คนนี้แค่ไม่พอใจเรื่องไปไหนก็ถล่มเมืองเสียแล้ว

เมื่อยิ่งคิดถึงช่วงเวลาที่ผู้เล่นคนพิเศษเข้ามาในเกม ดูเหมือนว่างานของเขาจะมีเพิ่มขึ้นไม่หยุดหย่อน ยิ่งดีที่ พร แฟนสาวของเขาไปต่างประเทศช่วงนี้พอดี ไม่งั้นคงไม่มีเวลาให้ แต่ก็ดีเหมือนกัน เพราะถ้าพรกลับมาครั้งนี้เขาคงได้รับเงินพิเศษจนพอไปสู้ออเธอแน่ เมฆคิดถึงฉากที่เขาขอพรแต่งงานพร้อมมอบแหวนเสร็จ ก็หันไปดูจอมอนิเตอร์ที่อริศบอกว่ามีตารางงานมาใหม่ ทำเอาเขาแทบจะตกเก้าอี้ เพราะนั่นมันไม่เรียกว่าตารางการทำงานแล้ว

“เหอๆ พี่เอริกซ์ ตารางนี้ไม่ใช่เรื่องล้อเล่นใช่ไหมครับ”

รองเอริกซ์หันขวับมาพาลางชี้ไปที่ด้านล่างของจอ

“ลายเซ็นกำกับครบทั้งสิบคน แบบนี้ล้อเล่นที่ไหน อย่าว่าแต่นายเลย คนในห้องนี้เห็นแล้วก็อึ้งกันทั้งนั้นแหละ รู้สึกว่าผู้บริหารก็มีตารางงานไม่ต่างจากเราเท่าไรหรอก เพราะเรื่องนี้มันมีผลถึงชื่อเสียงของบริษัทด้วย ว่าทำได้ตามที่บอกไว้หรือไม่ หัวหน้าบอกว่าท่านย้าว่าต้องให้เสร็จจริงๆ ก่อนครบกำหนดสามชั่วโมง เพื่อตรวจสอบครั้งสุดท้ายด้วยนะ” รองเอริกซ์กล่าวเสร็จก็หันกลับไปทำงานต่อ ปล่อยให้เมฆอึ้งอีกสักพัก เหมือนกับทุกคนก่อนหน้านี้

‘พักกินข้าว เข้าห้องน้ำ รอบละสิบนาที่ วันละสามครั้ง ช่วงดึกพักไปห้องน้ำห้านาทีได้สองครั้ง ส่วนอาบน้ำไม่จำเป็นเพราะไม่ได้ไปไหน ให้ไปอาบหลังจากเสร็จงาน ถ้าใครอยากจะอาบจริง ก็ให้ไปอาบตอนพักเข้าห้องน้ำ บ้าซัดๆ แบบนี้เรียกว่าตารางเบรคยังดีกว่าตารางทำงาน’ รองเมฆได้แต่มองและทำความเข้าใจ ตัวเขารู้ดีว่าเวลาแค่สองวันมันน้อยเกินไปจริงๆ ตอนนี้ทำได้เพียงจัดการงานให้เร็วที่สุด สุดท้ายก็หวังเพียงแต่ว่าคงไม่มีเหตุการณ์อะไรมาทำให้ยุ่งวุ่นวายอีก เมื่อคิดได้ดังนั้นก็หันไปอ่านข้อร้องเรียนต่อไป

[เดียนอยากได้หนุ่มหล่อคนใหม่แทนคนเก่าที่หายไปจากแรงระเบิด]

‘มันคงหนีเธอไปมากกว่า’ รองเมฆบ่นกับข้อความร้องเรียน ถ้าตัดข้อความพวกนี้ไปได้ทั้งหมด เขาคงมีเวลามากกว่านี้เยอะ ก่อนจะพิมพ์ตอบกลับไปว่าบริษัทไม่สามารถช่วยเหลือในเรื่องนี้ได้

ภายในห้องพักตากอากาศยามเช้า

วันค่อยๆ ลืมตาตื่นขึ้น เมื่อมองไปข้างๆ ก็พบฟ้าอยู่ทางด้านซ้าย

วียู่ด้านขวา ส่วนธารและคินียังคงสร้างความแปลกใจด้วยทักษะการนอนดิน คนหนึ่งหัวอยู่บนพื้น ขาพาดกับขาเขาไว้ ส่วนอีกคนนอนขนานไปขอบเตียง เรียกได้ว่าขยับตัวอีกหน่อยก็คงร่วงไปทั้งร่างแน่

ตัวเขาคิดไปถึงเรื่องเมื่อคืนก่อนนอน ถึงแม้ว่าจะเคยนอนนอกเครื่องคลีนสมองมาแล้วครั้งหนึ่งกับฟ้า แต่วันก็ยังไม่มั่นใจนักที่จะนอนด้วยวิธีการปกติ จึงว่าจะพกเครื่องคลีนสมองมาด้วย พอฟ้าเห็นก็ทำหน้านิวเล็กน้อยแล้วหันไปคุยกับวีส์ลักพัก สุดท้ายจึงขอร้องเกมบังคับให้เอาเครื่องไว้ที่บ้านเหมือนเดิม โดยพวกเธอจะคอยดูจนกว่าเขาจะนอนหลับเอง

ดังนั้น เมื่อคืนหลังจากไปดูดาวกันจนพอใจแล้วก็กลับมานอนบนเตียง โดยมีวีมานอนพร้อมกับฟ้า พอเขาถามว่าความจริงเขานอนกอดฟ้าแบบครั้งที่แล้วก็น่าจะหลับได้ปกติ ไม่เข้าใจเหมือนกันว่าทำไมต้องมานอนเบียดกันหลายคน ฟ้าก็ทำหน้าแดงๆ แล้วบอกว่า เขาไม่จำเป็นต้องรู้หรอก มันเป็นเรื่องละเอียดอ่อน วันก็เลยไม่ซักต่อ ส่วนพวกธารพอรู้เรื่องก็รีบเสนอตัวขอเข้ามานอนด้วย พอถึงเวลาเขาก็นอนเลย เนื่องจากไม่ได้พกหนังสือมา จะอ่านหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ตอนนี้ก็คงไม่ดีเท่าไร เพราะเปิดไฟที่หัวเตียงแค่ดวงเดียว เขาจึงนอนลืมหืมตาอยู่ตรงกลางเตียง

ฟ้าดูเหมือนเย็นทำใจอะไรบางอย่าง ก่อนนั่งลงที่เตียงทางด้านซ้าย ส่วนวีก็นอนทางด้านขวา ส่วนธารกับคินิ พอหัวถึงหมอนก็หลับไปเรียบร้อย คงจะเหนื่อยจากการเดินทาง รวมถึงวิ่งเล่นไปทั่วกันเองสองคน หลังจากมาถึง พวกเขาสามคนตอนแรกก็นอนขนานกันธรรมดา ตาวันเปิดค้างเนื่องจากความกังวลใจกลัวที่จะฝันร้ายอีก จนในที่สุดก็หันไปบอกกับฟ้าว่าขอฟังเสียงหัวใจแบบคินินั้นได้ไหม ตอนแรกฟ้าทำท่าลังเลใจมองมาทางวีแถมยังทำหน้าแปลกๆ อีก สุดท้ายสองคนจึงตกลงกันที่... หูข้างซ้ายฟังเสียงหัวใจของฟ้า ข้างขวาฟังเสียงหัวใจของวี พวกเธอทอด

เขาไว้หลวมๆ ในตอนแรกหัวใจของทั้งสองเต้นกันคนละจังหวะ ฟังแล้วรู้สึกแปลกๆ แต่สุดท้ายจังหวะก็เริ่มกลายเป็นจังหวะเดียว ตัวเขาเผลอหลับไปตอนไหนก็ไม่มันใจนัก

วันมองหน้าฟ้ากับวีซึ่งตอนนั้นนอนหงาย ไม่ได้กอดเขาเหมือนเมื่อคืนแล้ว พวกเธอในยามหลับก็ดูผ่อนคลาย ฟ้าใส่ชุดนอนสีฟ้าแบบกางเกงขาสั้น เมื่อสังเกตดีๆ ฟ้าค่อนข้างมีขนตายาวเหมือนกัน ถึงแม้จะไม่ใช่นกสวยมาก แต่เวลานอนแบบนี้ก็น่าดูไปอีกแบบ ไร้ซึ่งการป้องกันและอันตราย ทั้งๆ ที่ปกติสามารถชกคนที่เข้าใกล้ได้โดยอัตโนมัติ อย่างเมื่อวานตอนไปซื้อของ มีคนเดินมาใกล้ก็เกือบจะชกเขาเสียแล้ว ดีที่หยุดมือไว้ได้ทันเลยไม่มีใครเป็นอะไร

เมื่อหันไปมองวี หญิงสาวที่ทำหน้าจริงจังตลอดเวลา ดูเป็นผู้ใหญ่เกินตัวเพราะเป็นพี่ใหญ่ ยามนี้ก็ดูเป็นหญิงสาวสมวัย ยืนอยู่ในชุดนอนกระโปรงสีน้ำตาลอ่อนก็ยิ่งดูสมหญิงมากขึ้น วันมองไปยังมือขวา ที่ถึงแม้ถอดเปลือกออกแล้วแต่ก็ยังต้องพันผ้าไว้อยู่เพื่อไม่ให้กระทบกระเทือน ตัวเขายังนึกขำเลยตอนที่เธอพยายามแกะกั๊งด้วยมือข้างเดียว จนสุดท้ายต้องบอกให้มากินกั๊งที่ฟ้าแกะให้เหมือนเขาดีกว่า ข้างเป็นคนที่สมเป็นพี่ใหญ่จริงๆ อย่างว่าแหละ มีน้องสาวที่ไม่ธรรมดาทั้งนั้น โดยเฉพาะธารและคินิ ซึ่งมีพลังงานเหลือล้นจนเขาเองก็คาดไม่ถึง

วันขยับตัวมองมาทางฟ้า หลังจากได้ยินเสียงหายใจถี่เร็วขึ้น เขาก็หันล่างใกล้ๆ กับจมูกเธอเพื่อให้แน่ใจ แต่แล้วกลับได้ยินเสียงหายใจเร็วขึ้นอีก พอเขาขยับออกมาก็หายใจเป็นปกติ

“เป็นอะไรไปนะ หรือว่านอนฝันร้ายกันแน่” วันพยายามสังเกตเพื่อให้แน่ใจจึงขยับไปนอนไปอยู่ใกล้กับฟ้าเช่นเดิม ลมหายใจของเธอเริ่มผิดปกติอีกครั้งจนวันเริ่มเป็นกังวล

‘วัน นายถอยไปได้แล้ว’ ฟาตะโกนก้องอยู่ในใจ ตัวเธอตื่นหลังวันสัปดาห์ เนื่องจากเมื่อคืนกว่าจะหลับได้ เธอก็อยู่เฝ้าจนแน่ใจแล้วว่าเธอจะนอนหลับโดยไม่ฝันร้ายอีก ทำให้ตื่นสายกว่าปกติ แคมเมื่อนึกถึงเรื่องเมื่อคืนก็ทำเอาใจเธอเต้นผิดปกติ จนไม่กล้าจะตื่นมาสู้น้ำชาในตอนเช้า แล้วนี่อะไร ดันมาเป็นห่วงเธอจนเอาหน้ามาใกล้กันขนาดนี้อีก ซีนเธอลืมตาขึ้นตอนนี้คงไม่รู้จะทำไมอย่างไรงันแน่ แต่แล้ว...เสียงสวรรค์หรือนรกก็ไม่แนใจนักก็มาช่วยเธอเสียก่อน

“ว้าว! พี่วันจะจูบพี่ฟ้าแต่เช้าเลยหรือ มอร์นิงคิส ดิกๆ” ธารนั่นเองเธอกำลังมองตาแป๋วมาทางทั้งสอง โดยไม่ลืมหึงคิดคินที่เกือบตกเตียงแล้วให้ตื่นมาดูจากเด็ดด้วยกัน

“จูบเลย จูบเลย” คินยุคนทั้งสองต่อ

“เปล่าครับ ผมเห็นฟ้าหายใจแปลกๆ เลยดูว่าฝันร้ายหรือเปล่าเท่านั้น” วันหันมาแก้ตัวด้วยน้ำเสียงเรียบๆ ตามปกติ ทำเอาสองสาวถึงกับเซ็ง

“ว้า! นึกว่าจะได้เห็นจากเด็ดแล้ว ้วยรุ่นเซ็งจริงๆ”

“อยากหายเซ็งไหม พี่จะได้จัดให้” เสียงเข้มดังขึ้นแบบไม่ต้องบอกก็รู้ว่าใคร

“โอ๊ะ! แม่ตื่นแล้ว”

“เดี๋ยวละ ธารนี่ได้ว่ายยังไม่ได้ล้างหน้าแปรงฟันเลย จ้นขอตัวก่อนแล้วกัน”

“รอคินด้วย” สองสาวรีบถอยหลังลงจากเตียงและออกจากห้องวัน กลับไปห้องของตัวเองทันที

วันมองสภาพทั้งสองแล้วก็ยิ้มขำ ก่อนหันไปบอกกับวีว่า

“อรุณสวัสดิ์ครับ เอ่อ ผมไม่มั่นใจว่าฟ้าเขาเป็นอะไร ผากวีดูให้หน่อยแล้วกัน ผมขอตัวไปห้องน้ำก่อน” วันกล่าวจบก็ลุกขึ้นไปหยิบ

ผ้าเช็ดตัวกับชุดที่อริสเตรียมไว้ให้เมื่อคืน เดินเข้าห้องน้ำไป

เมื่อประตูห้องน้ำปิดลง วิจึงกล่าวกับฟ้าเบาๆ ว่า

“เลิกแก้มือได้แล้วฟ้า วันเขาเข้าห้องน้ำไปแล้ว”

ฟ้าค่อยๆ ลืมตาขึ้นมาช้าๆ แล้วหันไปมองห้องน้ำ ใจนึกอะไรบางอย่างได้จึงรีบลุกขึ้น

“อรุณสวัสดิ์ค่ะพี่วี ฟ้าขอตัวกลับห้องก่อนแล้วกัน ไม่ค่อยอยากนึกภาพตอนวันออกมาเท่าไร รายนั่นยังไม่ค่อยระวังตัวเองอยู่ ผลออกมาจลิมว่าพวกเราเป็นผู้หญิงก็ได้” ฟ้ากล่าวเสร็จก็เดินตามน้องสาวไปอีกคน

“นั่นสินะ พี่ก็ไม่อยากเป็นตากุ้งยิงตั้งแต่เช้าเหมือนกัน” วิกล่าว ก่อนที่ฟ้าจะพ้นประตู เพราะจากนิสัยของวันนั้น...มีโอกาasเป็นไปได้สูงทีเดียว

ไม่นานวันก็เสร็จธุระและออกจากห้องน้ำในสภาพสวมเสื้อยัดสีดำกับกางเกงสามส่วน เขามองไปยังเตียงที่ว่างเปล่า

“อ้าว! หายไปกันหมดเลย จะมาก็มาพร้อมกัน จะไปก็ไปพร้อมกันหมด ว่าจะถามถึงเรื่องจะทำอะไรในวันนี้เสียหน่อย”

วันกล่าวลอยๆ แล้วเดินออกจากห้องไปเพื่อกินข้าวต้มมือเช้าตามที่อริสแจ้งไว้

บริเวณหน้าชายหาดส่วนตัว

วันนั่งมองไปในทะเลหลังจากกินข้าวต้มเสร็จ ส่วนพวกสาวๆ ไปเปลี่ยนชุดว่ายน้ำ ขนาดตัวเองก็ยังไปด้วย เห็นบอกรว่าจะไปนั่งเล่นบริเวณน้ำตื้นๆ ไม่ได้ว่ายน้ำเหมือนคนอื่นๆ ส่วนอริสก็บอกว่าจะไปช่วยดูชุดให้เมื่อมองรอบตัว ตอนนี้เขาจึงอยู่เพียงคนเดียว กลับรู้สึกเหงาแปลกๆ ทั้งๆ ที่เมื่อก่อนก็อยู่คนเดียวเป็นประจำอยู่แล้วแท้ๆ ความรู้สึกต้องการ

ใครสักคนอยู่ข้างๆ แบบนี้น่าแปลกใจไม่น้อย

ไม่นานนักวันก็ได้ยินเสียงที่มาก่อนตัวเสมอของฝาแฝด เมื่อหันไปก็เห็นทั้งสองอยู่ในชุดว่ายน้ำสีน้ำเงินเข้มแบบเต็มตัว ถือผ้าเช็ดตัวมาคนละผืนวิ่งตรงมาแล้วหยุดตรงหน้าเขาโดยไม่มีท่าทีเหนื่อยเลย สมแล้วที่เป็นนักกีฬาที่ฝึกฝนอย่างสม่ำเสมอ

“พี่วันไม่เปลี่ยนชุดว่ายน้ำหรือคะ” ธารถาม เพราะยังเห็นวันในชุดเดียวกับตอนกินข้าวเช้าอยู่

“ชุดนี้ก็เล่นน้ำได้นี่ครับ เปลี่ยนทำไมหลายชุด เสียเวลากันพอดี” วันตอบ

“โห! พี่วันใส่เสื้อยืดกางเกงขาสั้นจะไปว่ายน้ำถนัดได้อย่างไร ต้องใส่ชุดว่ายน้ำมาตรฐานสิ หนูไม่ว่าหรอกนะถ้าพี่วันจะโชว์หุ่นที่ไม่น่าโชว์เท่าไร คิกๆ” คินิทำท่าว่ายน้ำ แกว่งแขนไปมา ประกอบกับชี้ที่ชุดของเธอ

“งั้นก็ไม่ควรเสริมฟองน้ำสิครับ ผมว่ามันน่าจะต้านแรงน้ำนะครับ” วันแย้งหลังจากคินิให้เหตุผลมา

“ซี พี่วันอะ” คินิทำแก้มปอง

“นั่นสิ พวกหนูเป็นผู้หญิงนา แต่พี่วันก็ระเบียบจัดจริงนะคะ ขนาดใส่เสื้อยืดกางเกงขาสั้นแบบนี้ยังสอดชายเสื้อไว้ในกางเกง จะว่าไปไม่เคยเห็นพี่วันเอาเสื้อออกนอกกางเกงสักครั้ง” ธารตอบตามที่สังเกต เมื่อนึกๆไป พี่วันก็ดูใส่เสื้อผ้าเรียบง่าย ไหงสอดชายเสื้อไว้ตลอดก็ไม่รู้

“ผมชอบใส่แบบนี้ครับ” วันตอบเสียงเรียบ ดูสบายๆ ระหว่างนั้นก็เห็นฟ้ากับวีเดินออกมาจากบ้านพอดี พวกเธอสวมเสื้อคลุมอาบน้ำไว้ เขาจึงไม่เห็นว่ใส่ชุดว่ายน้ำแบบไหนอยู่

“พี่กับพี่ฟ้าใส่ชุดพี่ซ รับรองพี่วันต้องชอบแน่เลย พวกหนูเอาโลชั่นกันแดดลงมาด้วย พี่วันสนใจทาไหมคะ” คินิตอบแทนพร้อมกับยิ้มแปลกๆ

“อ้อ! ผมทาก่อนลงมาแล้วครับ ขอขอบคุณ”

“ไม่ใช่ซะ หนูหมายถึงทำให้พวกหนู กับพี่ฟ้า พี่ต่างหากล่ะ” ธาร รีบแย้ง ส่งสัญญาณขนาดนี้ยังไม่รู้ตัวอีก

“หากันเองก็ได้เนี่ยครับ ความจริงหาก่อนออกจากบ้านดีที่สุด เพราะ หาได้ทั้งตัวเลยด้วยครับ” วันตอบด้วยสีหน้าสงสัย บ้านก็อยู่แค่นี้จะ มา หาข้างนอกให้ลำบากทำไม หาเสร็จก็มีน้ำให้ล้างมือด้วยอีกต่างหาก คิด อะไรกันแปลกๆ จริง

ธารกับคินิเจอคำพูดที่ไม่ถูกต้องตามหลักของชายหนุ่มกับ หญิงสาวบนชายหาดก็เถียงไม่ออก ไปไม่ถูกเลยทีเดียว ได้แต่ทำหน้างอน ไปตามเรื่อง พร้อมกับส่งผ้าให้พี่วันถือไว้ในมือข้างละผืน ส่วนพวกตัวเอง ก็วิ่งลงไปทะเล

วันหันมองฟ้าที่ทอดผ้าคลุมอาบน้ำออก เผยให้เห็นชุดทูพีช
สีฟ้าสลับขาวแบบกางเกง ส่วนวิใส่ชุดสีชมพูอ่อนแบบกระโปรงมีระบาย ที่ขา ทั้งสองวางผ้าคลุมไว้บนเก้าอี้ยาวคนละตัว แต่ดูเหมือนจะทำสีหน้า ผิดหวังอะไรสักอย่างอยู่ แล้วเดินคุยกันไปยังชายหาด ฟ้าว่าน้ำกับพวก ธาร ส่วนวิก็นั่งให้คลื่นพัดใส่ตัว เมื่อวันเห็นว่าไม่มีใครอยู่จึงหยิบแผ่นอ่าน หนังสืออิเล็กทรอนิกส์มานั่งอ่าน แต่สักพักก็ถูกแย่งออกจากมือ

“วันมาพักผ่อนก็พักสายตา หยุดอ่านหนังสือบ้างเถอะ” วิถือแผ่น อ่านหนังสือด้วยมือซ้าย ความจริงวันก็ไม่ชอบให้ใครมาขัดจังหวะเวลา อ่านหนังสือเท่าไร แต่พอมองสายตาของวิและฟ้าที่มองด้วยความต้องการ ให้เขาผ่อนคลายจริงๆ เลยโกรธไม่ลง ได้แต่ส่งของไปเพื่อให้เก็บอุปกรณ์ ไว้ กันเสียหายเท่านั้น

“พี่วันไปเล่นน้ำกัน” คินิซึ่งอยู่ในสภาพตัวเปียกไปเรียบร้อยแล้ว ชวน

“อืม ก็ได้ครับ” วันซึ่งไม่อยากขัดน้ำใจจึงลุกขึ้นยืนเดินไปยัง

ชายหาด แต่ก็ถูกรถราขัดเสี้ยก่อน

“พี่วันใส่เสื้อดำดูแสงจะตาย ถอดออกก่อนก็ได้ค่ะ”

วันหันมาตอบ

“ผมขอใส่แบบนี้ครับ”

คำพูดด้วยน้ำเสียงเรียบไม่บ่งบอกอารมณ์ชัดเจนทำให้วีสงสัย จะว่าไปวันก็มักใส่เสื้อผ้าผิดกับนิสัยที่ดูสบายๆ เสื้อที่ใส่ล้วนเป็นสีเข้ม รวมถึงชุดนอนด้วย และใส่ขายเสื้อในกางเกงทุกครั้ง แม้แต่ตอนที่นอน หรือว่าจะเป็นเพราะเหตุนี้วันถึงไม่อยากมาทะเลกัน

“เดี๋ยวสิครับ” วันกำลังโวยวายเมื่อโดนคินจับล็อกและธรรกำลังจับถอดเสื้อ

“เฮ้! ได้แล้ว”

วีรีบสำรวจร่างกายวันเพื่อไขข้อสงสัยทันที

“นี่มัน...”

234

ไม่อยากบอกอะไรเพราะ...

“โห! ผีวันขาวมากเลย ผีเนี่ยยิ่งกว่าพวกหนูอีก” คินิ
อึ้งกับผีได้ร่มผ้าของวันมาก มันเรียบเนียน ไม่มีริ้วรอยอะไร เรียกได้ว่า
ผู้หญิงยังอาย จะผิวดีเกินหน้าเกินตาผู้หญิงอย่างเธอไปแล้ว

“แต่ถ้ามีกลิ่นเนื้อสักหน่อยก็คงดีหรอก นี่ผอมแห้งจนจะเห็น
กระดูกอยู่แล้ว” ธารปนด้วยความผิดหวังเพราะนึกว่าจะได้เห็นซิกซ์แพ็ก
หรืออะไรสักอย่างที่แอบซ่อนไว้

วีมองร่างกายของวันได้ร่มผ้าด้วยความแปลกใจ ในเมื่อไม่มีอะไร
ผิดปกติหรือจุดเด่นเป็นพิเศษ แล้วทำไมต้องทำตัวลึกลับ ใส่ขายเสื้อไว้ใน
กางเกงตลอดเวลาด้วย แถมยังพยายามไม่ให้ถอดเสื้ออีก

“ขอเสื้อคืนด้วยครับ” วันยื่นมือมาทางคินิและพูดด้วยน้ำเสียง
จริงจัง

คินิเห็นตาวันแล้วรู้เลยว่าเขาไม่ต้องการล้อเล่นอีก จึงยื่นเสื้อคินิแต่โดยดี

“ขอโทษค่ะ”

“ไม่เป็นไรครับ” วันหยิบเสื้อจากมือคินิมาสวมแล้วลุกขึ้นช้าๆ

“ผมขอตัวไปเดินเล่นก่อนแล้วกันครับ” วันยิ้มแล้วหันหลังเดินกลับ
ไป

“เดี๋ยววัน ทราญเลอะเสื้อ รีบตัดให้” วิเดินตรงไปปิดกางเกงและเสื้อด้านหลังให้โดยไม่ลืมแอบดูแผ่นหลัง ซึ่งก็ไม่พบอะไรผิดปกติ กลับยิ่งทำให้แปลกใจเพิ่มกับท่าที่วันแสดงออกมา ตัวเธอทราบดีว่า ถึงแม้จะพบสิ่งผิดปกติจริงก็คงไม่มีทางแจ้งปากวันได้ ส่วนอริสนั่น ถ้าเจ้านายต้องการปกปิดเต็มที่ รับรองไม่มีทางหลุดปากแน่นอน นอกจากข้อมูลที่จำเป็นเท่านั้น

“พี่วันโกรธหรือคะ” ธารทำหน้าจ้อย

“เปล่าครับ ความจริงผมไม่ชอบเล่นน้ำเท่าไร ถ้าไม่ได้อ่านหนังสือก็ขอไปเดินเล่นดีกว่าครับ พวกคุณเล่นกันให้สนุกเถอะ”

วันหันกลับมายิ้มเพื่อให้เห็นว่าไม่โกรธจริงๆ เขาดูอารมณ์ดีกว่าก่อนหน้าด้วยซ้ำไป เล่นเอาทั้งสี่สาว รวมถึงฟ้าที่ตามขึ้นมาจากน้ำด้วยความเป็นห่วง ต่างงงกับอารมณ์ของวัน แต่ก็ไม่รู้จะทำอย่างไร จะเรียกตอนนี้ก็กลัวเข้าหน้าไม่ติดเสียเปล่าๆ ได้แต่มองวันที่เดินไปเฉยๆ

“เฮ้อ! รอดตัวไปที แผนของโลกนี่ก็ถือว่าใช้ได้เหมือนกัน ไม่ต้องโกหกด้วย” วันยิ้มอย่างอารมณ์ดีกับผลที่เกิดขึ้น เพราะตอนแรกก็กังวลเหมือนกัน เนื่องจากเขาโกหกไม่เก่งเท่าไร ได้แต่ขอโทษอยู่ในใจ

“พี่คิดว่าอย่างไรคะ” ฟ้าถามวี

“วันต้องโกหกอะไรสักอย่างแน่ ดูเหมือนจะดีใจที่ไม่ต้องเล่นน้ำอีกต่างหาก พี่ว่าวันกับทะเลต้องมีอะไรสักอย่าง” วิตอบสิ่งที่วิเคราะห์ได้ โดย

คิดมาตั้งแต่ตอนวันทำสีหน้าลำบากใจแวบหนึ่ง หลังจากได้ยินคำว่า ทะเล

“สรุปพี่วันเขาโกรธหรือเปล่า” ธารถามอย่างจริงจัง เธอไม่อยากให้พี่วันโกรธเธอ

“หิ ไม่หรอก พี่ว่าวันเขาชอบที่ธารทำมากกว่านะ เหมือนอยากให้ทำแบบนี้ ถึงพี่จะไม่รู้ว่าทำไม แต่ก็พอดูออก เนื่องจากถึงแม้วันจะเก็บอารมณ์บางอย่างเก่ง กลับเป็นพวกโกหกไม่ค่อยเก่งเท่าไร”

“ไม่เห็นเข้าใจเลย ตีละ หนูจะหาคำตอบนี้เอง ขอเอาชื่อแม่พรเป็นเดิมพัน” คินิกามือ ทำสีหน้ามุ่งมั่น มองไปทางวันที่เดินจากไป

อีกมุมหนึ่งของชายหาด

“เจ้านายไม่เล่นน้ำหรือครับ” เสียงหนึ่งดังขึ้นมาจากทางด้านหลัง สายตาดูหันขวับมาจ้องชายหนุ่มที่เรียก

“ใครจะไปมีอารมณ์เล่นกัน นายก็รู้ว่า The One ปลดล็อกแพตช์สามได้แล้ว ต่อไปก็จะปลดล็อกระดับลิกไปอีก ยังให้ฉันมีอารมณ์เล่นน้ำอีกหรือ” MARA มองหน้าบออย่างไม่พอใจ ในใจก็คิดว่าไอ้เกมบ้านี้แค่อัปสองแพตช์แค่นี้หยุดทำไมตั้งสองวัน แบบนี้เท่ากับว่าเวลาที่กว่าจะได้ชกหน้า The One ก็เพิ่มอีกสองวันสิ ยิ่งคิดก็ยิ่งเซ็ง

บกยิ้มแห้งๆ มองเจ้านายที่ตอนนี้อยู่ในชุดเสื้อยืดสีดำ กางเกงแนบเนื้อสีแดง นั่งหน้าบึ้งมองมาทางเขา แล้วแบบนี้ที่อุตส่าห์ชวนมาทะเลเพื่อผ่อนคลายเรื่องเกมหยุด ดูท่าคงจะไม่สำเร็จ

“ก็ถือว่าเราหยุดกลับมาคิดแผนการไงครับ แผนการที่จะเข้าถึงตัว และการจัดการขั้นเด็ดขาด” บกพยายามหาข้อดี

“แล้วนายมีแผนการอะไรหรือยัง”

บกอ้าอึ้งเพราะในตัวเขามีแต่แผนเอาใจเจ้านายให้อารมณ์เย็น

มากกว่า

MARA มองหน้าบาก็รู้ถึงความคิดของลูกน้อง

“นั่นไง นายก็ยังไม่มีแผนเลย ฉันว่านายไปนั่งคิดแผนการแล้ว กลับมาบอกฉันดีกว่า เห็นหน้านายแล้วสมองไม่แล่น ตอนนี้นั้นฉันต้องการสมาธิ อยากอยู่คนเดียว เข้าใจไหม” MARA จี้ใจดำและไล่บักไป เพื่อตัวเองจะได้มีเวลาวางแผนการเล่นเกมที่ดีกว่าที่เป็นอยู่ เรียกว่าต้องเอาให้ป่วนจน The One ยอมมาสู้จริงๆ โดยไม่หนีอีก

“ฉันผมกลับไปนั่งคิดก่อนแล้วกัน เจ้านายต้องการอะไรก็โทร. เรียกแล้วกันนะครับ” บกโค้งให้หนึ่งครั้ง แล้วรีบกลับไปสมทบกับคนอื่นๆ ความจริงพร่องก็เตือนเขาแล้วว่า ให้ปล่อยยให้เจ้านายอยู่คนเดียว อย่าไปกวน รู้แบบนี้เชื่อเสียก็ดี

“ไม่ได้เรื่องกันสักคน” MARA มองลูกน้องที่เดินกลับไปด้วยเฮ็งๆ จากนั้นก็นั่งมองไปยังชายหาดเพื่อคิดแผนจัดการกับ The One ต่อไปอย่างใจเย็น

“น้องสาว มานั่งคนเดียวไม่เหงาหรือ ไปเล่นเรือกับพวกพี่ไหม” เสียงทำลายความเงียบดังขึ้น MARA จึงหันไป พบกลุ่มชายหนุ่มห้าคน ดูท่าทางเป็นพวกเลื้อยผู้หญิงชัดๆ

“คุณประสาอะไร มีตาไหม ฉันเป็นผู้ชาย”

“จ๊ๆ ดูเสียด้วย ไ้ม่คุณเป็นผู้ชายที่เจอมาจนชินแล้ว ถึงแม้น้องจะผมสั้น หน้าอกไม่มีเท่าไร แต่พี่ไม่ถือสาหรอกนะ ของแบบนี้มันแค่ส่วนประกอบ” หนึ่งในกลุ่มชี้หูลีแซว

“พวกแกจะมองอย่างไรไม่รู้หรอกนะ แต่ฟังให้ดีๆ ฉันเป็นผู้ชายคุณนี่” MARA เอาจุ๊ปบัตรประจำตัวให้ดูโดยปิดชื่อไว้ เหลือแค่คำนำหน้าเท่านั้น ทำเอาพวกกลุ่มชี้หูลีอึ้งไป

“โอ้เว้ย! ไ้เราก็นึกว่าจะเป็นพวกทอมจะได้สอนให้กลายเป็นหญิง

เสียหน่อย ดันเป็นพวกผิดเพศไปเสียนี่” หนึ่งในกลุ่มซี้หีบไปด้วยความเซ็ง

“ใครกะเทย ฉันผู้ชายทั้งแก่วัย! ไฉ้พวกตาไว้แว” MARA ตะโกนอย่างไม่ยอมแพ้ ตัวเองยิ่งเซ็งเรื่องเกมอยู่ ดันมีพวกปากเสียมาก่อวณอีกซ้ำทั้งเสียดีใหม่เนี่ย

“ไอ้กะเทย มันจะมากไปแล้วนะ อีก!” หนึ่งในกลุ่มซี้หีบหลุดหลังจากรู้สึกว่ามีอะไรกะเทกหัว เมื่อก้มมองก็พบว่า เป็นลูกบอลชายหาด

“ใครปามาวะ”

“น่าจะเป็นไอ้เด็กนั้นนะลูกพี่ ผมเห็นท่าทางมันกำลังเหวี่ยงสุดแขนพอดี แถมยังมองมาทางเราอีก” หนึ่งในกลุ่มซี้หีบตอบ

ทางวันเห็นว่าปาลูกบอลคืนไปผิดทางเลยเดินไปขอโทษแต่โดยดี

“ขอโทษครับ ผมจะโยนลูกบอลคืนไปให้กลุ่มเด็กที่เล่นกันอยู่ตรงนั้น แต่ไม่รู้เป็นไงดันมาทางนี้ได้” วันโค้งเพื่อขอโทษพร้อมชี้ไปทางกลุ่มเด็กที่รอรับบอลคืน

ลูกพี่ของกลุ่มมองตามไปยังกลุ่มเด็กและนึกถึงตำแหน่งที่เด็กหนุ่มคนนั้นปาลูกมา ทำให้โมโหมากขึ้น

“แจะโกหกก็ให้มันน้อยๆ หน่อย พวกข้าไม่โง่จะเพี้ย อยู่ห่างกันคนละทิศแบบนี้ แกบอกว่าจะโยนลูกบอลคืนเด็กเนี่ยนะ”

“ครับ คือมันโยนพลาดไปนิดหน่อยเอง”

“ไม่ผิดไฉ้ มันห่างกันเกือบห้าเมตรเลยนะ แถมยังตรงหัวข้าพอดีอีก”

“แต่ถ้าคิดเป็นองศาจากจุดที่ผมยืนอยู่มันก็คลาดเคลื่อนไปประมาณห้าองศาเองนะครับ แต่พอเป็นระยะทางไกลขึ้น ระยะห่างมันก็เพิ่มขึ้นไฉ้ครับ แบบลองนึกถึงสามเหลี่ยมที่มุมเท่ากัน แต่พอเพิ่มขนาด

ขึ้น ระยะห่างระหว่างมุมสองด้านก็จะเพิ่มตามไคร้บ ง่าย ๆ แค่นี้เอง”
วันพยายามอธิบายตามหลักการทางคณิตศาสตร์

“ไม่รู้ว้ย ข้ารู้ว่าแกพยายามปามาให้โดน โดยหาข้ออ้างปามา
เท่านั้น ไ้มูกพระเอกแบบนี้ข้าเคยดูมาก่อนเพีย!” ลูกพี่สรุป

“จริง ๆ นะครึบ เดี่ยวผมวาดลงพื้นทรายให้ดูก็ได้ จะได้เข้าใจมาก
ขึ้น แต่ความจริงเรื่องนี้ชั้นมัธยมต้นก็สอนแล้วนะครึบ คงไม่ได้ใช้นานเลย
สิม จันผมจะอธิบายซ้า ๆ ให้ฟังแล้วกันครึบ” วันหยิบไม้แวงนั้นมาเพื่อจะ
เขียนรูปสามเหลี่ยมลงไปในทราย

“ไม่ต้องว้ย พวกข้าเรียนมาแล้ว แต่ข้าไม่เชื่อเรื่องแกปามา
เท่านั้น” ลูกพี่เบรกก่อนที่วันจะได้วาดภาพประกอบ

“อ้าว! จันก็ต้องน่าจะเข้าใจว่ามันปาลาดแค่ห้องศาเท่านั้นนะ
ครึบ” วันยังคงเถียงต่อ

“ไหนพี่บอกว่าตกคณิตศาสตร์ไ้” ลูกน้องหันมาเบรกลูกพี่ตัวเอง

“เอ็งจะพูดให้มันได้อะไรขึ้นมาพะ หลัก ๆ คือมันตั้งใจปามาว้ย”

“จันคงต้องเริ่มแต่พื้นฐานสิครึบ ตามหลักแล้วสามเหลี่ยมประกอบ
ด้วยเส้นสามเส้น” วันเริ่มอธิบาย

“อันนี้รู้แล้ว”

“จันผมข้ามไปก็ได้ครึบ เรามาต่อกันด้วยหลักกลศาสตร์กันเลย”
วันเริ่มเขียนลงบนพื้นทรายอีกครั้ง ก่อนจะถุกหยุดไว้

“นี่นาย จันเข้าใจว่าต้องการจะชว้ย แต่เล็กแถมแบบนี้ได้ไหม ใครๆ
เขาก็มองออกทั้งนั้นแหละว่านายจงใจปามา” MARA รำคาญที่เถียงกัน
อยู่ได้

“งะ ไ้ไม่ได้เถลิกหน้อย” วันทำหน้าเซ็งที่ไม่มีใครเชื่อเขาลักคน แค
ปาลาดพลาดไปห้องศาแล้วมันเคลื่อนไปห้าเมตร ตามหลักคณิตศาสตร์
แล้วธรรมชาติจะตายไป

“หยุดๆ วันนี้มันอะไรกันพะ เจอกะเทยอยากเป็นผู้ชาย แล้วยังเจอเด็กกวนประสาทอีก เอาเป็นว่าพวกแกช่วยโดนพวกข้าอัดให้หายเซ็งหน่อยแล้วกัน” ลูกพี่ในกลุ่มสั่งลูกน้องให้เตรียมมุกรบกระต๊อบเด็กแสบ

“ผมไม่ได้กวนสักหน่อย แค่อตอบไปตามจริง” วันยังคงอธิบายต่อไป แต่ดูเหมือนว่าจะไม่เป็นผล เมื่อหนึ่งในลูกน้องชกมาทางเขาอย่างแรง วันถอยหลังจนสุดระยะหมัดแล้วตะก้าน ทำให้ชายหนุ่มที่ชกมาตัวสั่นไปพักหนึ่งแล้วล้มลง

“แก! ทำอะไร” ลูกพี่ตะโกนชี้หน้าเพราะเขาเห็นแคว้นใช้มือเตะเท่านั้น ลูกน้องอีกคนจึงไปสำรวจที่มีมือของคนที่ยล้มลง พบว่ามีรอยไหม้คล้ายถูกไฟช็อต

“ลูกพี่ มันมีเครื่องช็อตไฟฟ้า” ลูกน้องรีบรายงาน

“หน้อยแก็ เล่นซี้โกงอะไระ ระวังอย่าให้มันจับตัวได้ พยายามจับแขนมันเพื่อเอาที่ช็อตไฟฟ้ามาให้ได้” ลูกพี่สั่งการต่อ ลูกน้องที่เหลือจึงขยับมาล้อมวงไว้เพื่ออาศัยจังหวะจัดการ แต่ก็ไม่กล้าเข้ามาทันทีเนื่องจากไม่เห็นเครื่องช็อตไฟฟ้าในมือเด็กหนุ่ม แสดงว่าคงซ่อนไว้ใช้ในจังหวะที่ต้องการ

“น่ารำคาญ” เสียงหวานเข้มดังขึ้น แล้วหนึ่งในลูกน้องก็หันหน้าถอยขึ้น จากนั้นก็วิ่งลงกับพื้นในเวลาต่อมา เมื่อมองไปจึงเห็นหนุ่มหน้าหวานกำหมัดให้ท่าอัปเปอร์คัต

“มวยสากล” วันมองท่าทางของหญิงสาวตัดผมสั้นตรงหน้าหลังจากที่ชักหมัดกลับ ตั้งการ์ด และพุ่งตรงไปยังลูกน้องอีกคนที่ยังทำหน้างออยู่ หมัดอัดไปที่ท้องอย่างรวดเร็วจนเจ้านักเลงตัวงอ และใช้ศอกฟันลงที่ท้ายทอยอย่างต่อเนื่องจนทรุดไปอีกคน จากนั้นก็ขยับไปทางลูกน้องอีกคนที่เหลือ แอบด้วยหมัดซ้ายแล้วถีบไปจุดสำคัญหว่างขาเต็มแรง ตามด้วยลูกเตะจะเข้าพาดทางที่หน้าอีกที่จนล้มลงไป

“มวยไทยด้วย เก่งจริงๆ น่าจะด้อยกว่าฟานิดเดียวเอง” วันวิเคราะห์คนตรงหน้าเพิ่มเติม

“พวกแก” ลูกพี่หยิบปิ่นออกมาชูชายหน้าหวานที่ดูจะอันตรายกว่าเด็กหนุ่ม

วันเห็นดังนั้นจึงเตะดินใส่เพื่อขัดขวาง ผงดินลอยเข้าตา MARA อย่างจัง

“เออ ขอโทษครับ”

ลูกพี่เห็นชายหน้าหวานกำลังขี้ตาอยู่จึงหันปิ่นไปทางเด็กหนุ่มที่ดูท่าจะมีลูกเล่นเยอะ

“แกอย่าคิดตุงตึก ยกมือขึ้นช้าๆ แล้วมาให้ข้าอัดเสียโดยดี”

ลูกพี่เล็งปิ่นไปยังใบหน้าของเด็กหนุ่ม แต่กลับแปลกใจที่เด็กหนุ่มไม่ทำท่าทีกลัว ผิดวิสัยคนทั่วไปเกิน ทันใดนั่นเองเด็กหนุ่มก็ย่อลงแล้วถีบตัวไปทางซ้าย เขาจึงหันปิ่นตาม

“โอ๊ย!”

ปัง! สองเสียงดังประสานกัน วันมองหว่างขาของลูกพี่ที่โดนเตะเข้าเต็มแรงจนเจ็บแทน เขาสังเกตเห็นตั้งแต่แรกแล้วว่าหญิงสาวทำท่าจะเตะโดยไม่ได้สนใจเขาว่าจะโดนยิงหรือเปล่า แต่ก็มีโอกาสที่คนตรงหน้าจะได้ยินเสียงย่ำทรายแล้วหันไป วันจึงต้องดึงความสนใจและป้องกันปิ่นลั่นถูกตัวเองไปด้วย

วันมองหญิงสาวที่หลังจากเตะฝ่าหมากไปเต็มแรงแล้วก็กระแทกหมัดใส่ข้อมือลูกพี่จนปิ่นหลุด แล้วก้มลงเก็บปิ่นขึ้นไปทางลูกพี่ที่รีบยกมือขอชีวิต

“ผมผิดไปแล้วครับ พี่ชายคนสวยยกโทษให้ผมเถอะ”

“ก็บอกว่าฉันเป็นผู้ชาย แล้วผู้ชายที่ไหนชอบให้ชมว่าสวยกัน แกตายเสียเถอะ”

ปัง!

วันพยายามจะเรียกให้หยุด แต่ดูเหมือนจะไม่ทัน เสียงปืนดังขึ้น ลูกปืนใหญ่หน้าซัดเผือด เมื่อเขาเดินไปใกล้ก็พบว่าลูกปืนฝังลงไปในพื้นที่ทรายเป็นเพียงแต่ตัวใกล้กับจุดสำคัญกลางหว่างขาเท่านั้น และมีน้ำสีเหลืองซึมออกมาจากเป่ากางเกงของลูกปืน ส่วนตัวลูกปืนเหมือนจะช็อกจนสลบไปแล้ว

“ไปเร็ว” MARA ลากวันซึ่งยังยืนมองอยู่

“จะไปไหนกันหรือครับ” วันถามขณะวิ่งตามมาด้วยเนื่องจากถูกจับข้อมือไว้อยู่

“นายจะอยู่ให้คนเข้ามาถามเรื่องปืน เรื่องอะไรต่อมิอะไรหรือ ฉันไม่เอาด้วยหรอก ยุ่งยากตาย” MARA หันมาตอบ

“แฮกๆ วิ่งช้าหน่อยครับ ผมวิ่งไม่ทัน” วันเริ่มหอบหลังจากวิ่งมาได้สักพัก

MARA ดูแล้วพวกเขาห่างจากตำแหน่งเดิมมาพอสมควร จึงหยุดวิ่ง มองหน้าเด็กหนุ่มตรงหน้าที่ดูจะอายุพอๆ กับเขาหรืออาจจะมากกว่านิดหน่อย

“นายนี้ จะอ่อนแอเกินไปแล้วนะ วิ่งนิดวิ่งหน่อยก็หอบแล้ว”

“ก็...ผมไม่ค่อยได้ออกกำลังกายเท่าไรครับ” วันตอบขณะหอบไปด้วย

“เอาเถอะ แต่นายนี้ก็กล้านะ ร่างกายอ่อนแอขนาดนี้แล้วยังไปบอกรับเข้ามาช่วยคนอื่น แต่ที่หลังถ้าความสามารถไม่ถึงก็อย่าดีกว่า ไม่งั้นอาจตายฟรี” MARA เตือนด้วยความหวังดี เพราะดูท่าเด็กหนุ่มจะถ่วงมือถ่วงเท้าเสียมากกว่า

“คือผมไม่ได้...”

“นายยังจะบอกว่าไม่ได้ตั้งใจไปอีกหรือ ฉันไม่โง่หรอกนะ เขาเป็น

ว่าชอบใจแล้วกัน แต่ทีหลังไม่ต้อง” MARA ตัดบท เพราะมันไม่มีหรอก
คนที่จะปาได้ห่วยขนาดนี้ ให้หลับตาปายังไม่มีทาง

วันเกาหัวเพราะไม่รู้จะอธิบายอย่างไรดีเหมือนกัน

“ช่างเถอะ เขาเป็นว่ายนดีที่ได้รู้จัก ผมชื่อ...”

“ไม่ต้อง ฉันไม่อยากรู้ ยังไงเราก็จอกันแค่ครั้งเดียว จากกันไปก็
ไม่เจออีกแล้ว ฉันขี้เกียจจำ” MARA เบรกก่อนที่วันจะบอกชื่อตัวเอง

“ก็ได้ครับ จันโชคดีแล้วกันครับ” วันก็ไม่อยากจะอธิบายต่อ
หลังจากโดนตั้งป้อมใส่เสียขนาดนั้น มันก็คงจริง ปกติเขาไม่ได้ออกไป
เจอใครอยู่แล้ว คงไม่ได้เจอกันอีกนั้นแหละ แต่วันนี้ทำไม่เจอแต่เรื่องนะ
หรือเป็นเพราะไปโกหกพวกฟ้าหว่า

“บาย หวังว่าเราคงไม่ต้องเจอกันอีก” MARA เดินหันไปทาง
ชายหาดอีกด้านเพื่อกลับที่พัก แต่แล้วกลับได้ยินเสียงร้องตะโกนจาก
ทะเล

“ช่วยด้วยคะ ข้าเป็นตะคริว!” เมื่อมองออกไปก็พบหญิงสาว
คนหนึ่งกำลังตะเกียกตะกายอยู่ ดูเหมือนจะพอว่ายน้ำเป็นอยู่บ้าง เพียง
แต่คงมีขาข้างใดข้างหนึ่งเป็นตะคริวอย่างที่บอก เธอมองมาทางชายหาด
เพื่อหาคนช่วย เมื่อพวกเขามองไปรอบตัวก็ไม่พบใคร แสดงว่าคงมาเล่น
น้ำแค่คนเดียวในช่วงเช้า แถวนี่ก็ยังไม่มีการออกมาเล่นเท่าไรเพราะใกล้
หาดส่วนตัว

“นายมัวแต่มองอยู่ได้ รีบไปช่วยสิ ไม่เห็นหรือว่าเธอจะไม่ไหวแล้ว”
MARA หันมาสั่ง

วันมองไปทางหญิงสาวที่กำลังจะจมแล้วหันมายิ้มแห้งๆ

“คือช่วยก็อยากจะช่วยอยู่หรอครับ เพียงแต่...ผมว่ายน้ำไม่เป็น
ครับ”

235

เอาคืบ

“หา! ว่ายน้ำไม่เป็น! ทำไมนายมันทั้งอ่อนแอ ทั้งไม่ได้เรื่อง แบบนี้” MARA บ่น ทำหน้าคิดหนัก

“คุณก็ว่ายน้ำไม่เป็นหรือครับ” วันถามเพราะขึ้นเป็นแบบนี้คงไม่ดีแน่

“เป็น! แต่นายเข้าใจไหมว่าการไปช่วยคนเดียวอาจทำให้ตายไปทั้งคู่ได้ กรณีอีกฝ่ายขาดสติและกอดฉันแน่นเกินไป ถ้ามีอีกคนไปด้วยก็ยังช่วยกันประคองได้” MARA ให้เหตุผลพร้อมกับวิ่งไปทางซ้ายหาดด้วยสีหน้าไม่พอใจที่ต้องทำเรื่องเสี่ยงอันตรายโดยใช้เหตุ แต่จะปล่อยให้คนตายไปตรงหน้าก็ไม่ดี

“ฉันผมพอช่วยได้นิดหน่อยครับ” วันตอบขณะวิ่งตาม

“ไหนนายบอกว่ายน้ำไม่เป็นไง” MARA ตะโกนใส่

“ก็ไม่เป็นไรครับ แต่ไม่ใช่งานไม่ได้สักหน่อย” วันตอบเสร็จก็หยิบของบางอย่างออกมาเป่า มันคือห่วงยางนั่นเอง

“อ้อ! ห่วงยาง แต่นายจะเป่าเข้าไปแล้ว เอามานี่เลย” MARA เห็นท่าทางการเป่าที่ดูแล้ววิ่งไปถึงชายหาดก็ไม่เสร็จ จึงหยุดแล้วกระซอกมาเป่าต่อเอง ไม่นานห่วงยางก็พองลม MARA ส่งมันคืนเจ้าของ แต่ยังจับเชือกที่ร้อยห่วงยางไว้

“เอ๋?”

“ฉันจะช่วยลากนายไปช่วยผู้หญิงคนนั้นไง เข้าใจยากจริง” MARA ตอบพร้อมกับลุยน้ำลงไป เมื่อได้ระดับก็ว่ายน้ำฝาดคลื่น ส่วนวันซึ่งสวมห่วงยางอยู่ที่พยายามถีบขาเพื่อส่งแรงไปให้เร็วขึ้น ทั้งสองใช้เวลาไม่นานก็ว่ายน้ำถึงหญิงที่กำลังจะหมดแรงจากการพุงตัวด้วยขาข้างเดียว ดูท่าจะกัดฟันผ่นทนเจ็บขาข้างที่เป็นตะคริวไม่น้อย เมื่อเธอเห็นคนว่ายน้ำมาจึงรีบใช้แรงขาอีกข้างถีบตัวเข้าหา

ปึก! หญิงสาวสลบไปหลังจากถูกกระแทกที่ท้ายทอยทันทีที่เข้ามาใกล MARA

“อ้าว! ไปชกทำไมครับ”

“กันไว้ก่อน สลบไปปลอดภัยกว่า” MARA ตอบหน้าตาเฉย พร้อมกับดึงตัวหญิงสาวที่สลบไปทางชายหนุ่มสวมห่วงยาง

วันเข้าใจทันทีว่า คงกลัวจะตื่นแล้วจอดจนจมไปด้วยกันหมด จากนั้นทั้งสองก็ช่วยกันลากหญิงสาวขึ้นฝั่ง เนื่องจากไม่สามารถว่ายน้ำได้ถนัด พอถึงฝั่งวันก็หอบด้วยความเหนื่อย เขามองหญิงสาวท่าทางเหมือนผู้ช่ายที่ทำท่าไม่พอใจสภาพของตัวเองซึ่งเปื่อยไปทั้งตัว จากนั้นก็มองสำรวจหญิงสาวที่ไปช่วยมาซึ่งยังสลบอยู่ พอเอามือจับชีพจรก็พบว่ายังไม่ตาย แม้จะกลืนน้ำเข้าไปไม่น้อยทำให้เหมือนยังหายใจติดขัด

“เออ นี่คุณช่วยผายปอดหน่อยสิครับ ผมเป็นผู้ช่ายทำคงไม่

เหมาะะ”

“ฉันก็ผู้ชายเหมือนกัน นายนั่นแหละทำไป ฉันจะกลับแล้ว” MARA ตะคอกอย่างไม่พอใจนัก แล้วเดินจากไป

“อะไรหว่า เป็นผู้หญิงกลับบอกว่าเป็นผู้ชาย พิลึกจริงๆ” วันบ่น แล้วหันมามองหญิงสาวที่สลบอยู่ ดูท่าเธอคงต้องเป็นคนช่วยสินะ ถ้าตื่นมาแล้วไม่ไว้วางใจก็คงดี วันเดินเข้าไปหาหญิงสาว นั่งคุกเข่าคร่อมหัวไหล่ซ้ายของเธอ จากนั้นใช้สันมือขวา กดที่หน้าผากให้หายใจขึ้นเล็กน้อยและใช้นิ้วบีบจมูกไว้ ใช้นิ้วชี้และนิ้วกลางซ้าย ดึงกรามลงให้ปากอ้านิดๆ ตอนนี้อยู่ในลักษณะเงยหน้าเตรียมพร้อมแล้ว วันสูดลมเข้าปอด แล้วครอบริมฝีปากของหญิงสาวจนมิด เป่าลมหายใจเข้าไป เมื่อเป่าเสร็จก็ยกปากขึ้นแล้วปล่อยนิ้วที่บีบจมูกออก จากนั้นก็บีบจมูกหญิงสาวอีกครั้ง ประคบปากเป่าใหม่จนเธอสำลักน้ำออกมา

“คุณครับๆ” วันพยายามเรียกหญิงสาวให้ฟื้นคืนสติ ไม่นานหญิงสาวตรงหน้าก็เริ่มขยับตัวและค่อยๆ ลืมตาขึ้น

“เป็นไงบ้างครับ”

“มีนๆ นิดหน่อย” หญิงสาวขยับศีรษะไปมา สักพักก็นึกขึ้นได้ถึงอาการตะคริวที่ขาจึงพยายามนวดขา วันเห็นดังนั้นจึงช่วยนวด

“ผมเคยอ่านมาบ้างครับ เกี่ยวกับการนวดแก้ตะคริว ซึ่งมีสาเหตุจากการทำงานหนักของกล้ามเนื้อและยึดหดติดจังหวะ ความจริงก็มีอีกหลายสาเหตุนะครับ” วันนวดตามวิธีการที่อ่านมาพาลงอธิบาย หญิงสาวก็ฟังไปเรื่อยๆ โดยไม่ได้คัดค้านอะไร ดูเหมือนเธอจะเพลินด้วยซ้ำไป

“เป็นไงบ้างครับ” วันหยุดนวดเมื่อสัมผัสแล้วพบว่ากล้ามเนื้อตึงน้อยลง

“ดีขึ้นมากค่ะ ขอบคุณนะค่ะที่ช่วยฉัน ตอนแรกนึกว่าไม่รอดแล้วเออ...ผู้หญิงอีกคนไปไหนแล้วละ” หญิงสาวจำได้ว่าตอนที่มาช่วยมีอยู่

สองคน ถ้าจำไม่ได้ผิดหญิงสาวคนนั้นก็เป็นคนทำให้เธอสลบ คงจะกลัวเธอ
กอดแล้วจมน้ำไปด้วยกันตามข่าวลือมั้ง เธอไม่ป้อขนาดนั้นหรอกน่า

“ไปแล้วครับ ตอนแรกผมบอกให้ช่วยผายปอดให้หน่อยก็ไม่
ยอม ผู้หญิงด้วยกันแท้ๆ” วันบ่น แต่นั่นกลับทำให้หญิงสาวนึกถึงสภาพ
ก่อนหน้านี้ได้

“เอ่อ คือคุณเป็นคนช่วยผายปอดฉันหรือคะ”

“ครับ ตอนนั้นมันจำเป็นนะครับ”

“อ้อ!” ทันใดนั้นก็เสียงเรียกดังขึ้นมาจากด้านหลัง

“อ้อนอยู่นี้นะแม่” หญิงสาวเรียกตัวเองว่าอ้อนแล้วโบกมือเรียก
แม่ของตน

“เป็นอะไรหรือเปล่าลูก” แม่ของอ้อนรีบมาดูอาการลูกสาว หลัง
จากเห็นว่าเธอนั่งอยู่ที่ชายหาดในสภาพอิดโรย

“คืออ้อนจมน้ำแล้วได้คนนี้ช่วยไว้ค่ะ” อ้อนตอบ

“ขอบใจนะ” แม่ของหญิงสาวกล่าวตามมารยาท

“ไม่เป็นไรครับ ความจริงผมก็ไม่ได้ช่วยอะไรมาก แค่ลากมากับ
หญิงสาวอีกคนหนึ่งแล้วก็ผายปอดให้เท่านั้น ไม่ถือว่าเป็นบุญคุณอะไร
หรอกครับ ถ้าเป็นคนอื่นผ่านมาก็คงทำเหมือนผม” วันตอบรับแบบ
ไม่ใส่ใจเหมือนเดิม เพียงแต่เหมือนแม่ของหญิงสาวจะสะดุ้งกับคำว่า
ผายปอดเล็กน้อย

เธอมองหน้าลูกสาวตัวเองที่ดูจะคิดมากเรื่องผายปอดและหันกลับ
มาสำรวจชายหนุ่ม เสื้อผ้าก็ใส่แบบไม่มีเย็บหัว หน้าตาก็ธรรมดาไม่ได้มีราศี
ถ้าดูดีสักหน่อยอาจคิดติดต่อเรื่องลูกสาวบ้าง แต่แบบนี้คงไม่ไหว เอาเถอะ
อย่างไรก็ช่วยลูกเธอไว้ ถือว่าเป็นผู้มีพระคุณอยู่ดี

“เอาละ พวกเราขอขอบใจแล้วกันนะ อ้อนรีบกลับเถอะ เอาไว้
พักผ่อนเสร็จแล้วต้องช่วยกันทำงานอีก พวกเราขอตัวแล้วกัน” แม่ของ

อ่อนค่อยๆ ประคองลูกสาวขึ้นยืนช้าๆ จูงมือเดินกลับบ้าน ระหว่างนั้น
อ่อนก็หันมากล่าวขอบคุณอีกครั้งอย่างจริงใจ

“ถึงแม้คุณจะไม่บอกว่าใครๆ ก็ช่วย แต่เข้าๆ แบบนี้ก็แค่คุณเท่านั้น
ฉันก็ถือว่าเป็นหนี้บุญคุณอยู่ดี ถ้าครั้งหน้าเราพบกัน มีอะไรให้ช่วยได้ฉัน
ก็จะช่วยนะคะ ขอขอบคุณค่ะ”

“ไม่เป็นไรครับ ขอให้โชคดีครับ” วันโบกมือลา

อีกด้านหนึ่ง ไม่ห่างกันนัก

“ปฏิบัติการเสร็จสิ้น สรุปว่าพี่วันว่าอย่าไม่เป็นนี่เอง” ธารยกกล้อง
ส่องทางไกลออกจากตา ตัวเธอเพิ่งอ่านปากพี่วันขณะคุยกับชายหน้า
หวาน

“คิกๆ แค่นี้ก็ต้องโกหกกันด้วย สงสัยกลัวพวกเราจับคนน้ำแฉเลย”
คินียิ้มน้อยยิ้มใหญ่เมื่อทราบความจริง

“นั่นสิ หรือไม่กี่วันอาจจะตายก็ได้ล่ะ ที่แค่ว่าอย่าก็ยังไม่
เป็น” ธารเสริม

“แต่พี่วันนี้ร้ายนะ ดูลิ แอบไปจับกับผู้หญิงคนอื่นอีกแล้ว แบบ
นี้มันนอกใจนี่นา จริงไหมพี่” คินหันไปหาตัวช่วย แต่ดูท่าจะเป็นตัวช่วย
มากกว่า เพราะเธอโดนมือพิฆาตมาเต็มหัวอีกแล้ว

“อูย! เจ็บนะ”

“ก็เห็นอยู่ว่าวันเขาพยายามช่วยชีวิต มันใช่จับที่ไหนกัน” วีบ่น
น้องทั้งสอง

“หนูก็รู้น่า อย่างพี่วันเผลอๆ ไม่ได้สนใจเรื่องนี้ด้วยซ้ำไป แต่ก็แบบ
ว่านะ...” คินเกาะหัวที่ถูกทุบพลางบ่น

“แต่หนูเสียเวลาแยะตอนที่พี่วันโดนปืนจ่อหัว ถ้าไม่ใช่พี่อริสบอก
ว่าไม่เป็นอะไร พวกหนูคงตะโกนเรียกร้องความสนใจแล้ว” ธารเอ่ยถึง

จากการต่อสู้ที่ผ่านมา

“แต่หนูกลัวปืนสไนเปอร์ฟอรีสมากกว่า ถ้านายคนนั้นเกร็งกลัมนะเนี่ยจะยิง รับรองมือละแน” คินมองปืนยาวในมือฟอรีส จากนั้นก็คิดถึงภาพของพี่วันทีดูไม่กลัวอะไรเลย คนอะไรจะใจเย็นได้ขนาดนี้ทั้งเจ้านายและลูกน้อง เหมือนกับว่าเจอเรื่องแบบนี้มาจนชินอย่างนั้นแหละ

“ปกติคนพวกนี้ไม่ยุ่งง่าย ๆ หรอกค่ะ จะใช้เพื่ออะไรก็ได้ตามที่ต้องการมากกว่า หรือถ้าจะยิงจริงนัดแรกอย่างไรก็ไม่ยิงจุดสำคัญแน่ แต่สุดท้ายก็ไม่มีโอกาสได้ยิงอยู่ดี” อริสซึ่งก่อนหน้านี้ตั้งท่าซุ่มยิงอยู่ตอบเหมือนเป็นเรื่องธรรมดาในชีวิตประจำวัน ซึ่งโดยพื้นฐาน เธอจะให้เจ้านายได้รู้สึกมีอิสระมากที่สุด บางครั้งเจ้านายก็เดินคนเดียวอยู่เป็นประจำอยู่แล้ว โดยรอบตัวมีคนคอยคุ้มครองทั้งระยะห่างให้เหมาะสมเพราะปกติถึงแม้จะไม่มีใครจำเจ้านายได้ แต่เจ้านายก็หาเรื่องใส่ตัวอยู่ตลอดเวลา

“แต่ฟ้าว่าตอนนี้พวกเราหลบก่อนดีกว่า วันเดินทางมาทางนี้แล้ว” ฟ้าเอ่ย เพราะดูเหมือนว่าวันเตรียมจะเดินกลับบ้านมาเปลี่ยนเสื้อผ้า กลุ่มของเธอทั้งหมดจึงรีบสลายตัวก่อนวันจะสังเกตเห็น

วันเดินทางกลับเข้าบ้านเพื่อเปลี่ยนเสื้อผ้า ในใจคิดว่าจะทำไมวันนี้มีแต่เรื่องวุ่นวายจริงนะ รู้แบบนี้ก็ไม่โกหกเสียดีกว่า ถึงแม้มันจะทำให้พวกเธอไม่ต้องลำบากใจก็เถอะ

“นี่ พี่ว่ามันไม่ค่อยดีหรอกนะ” ฟ้าเอ่ยเตือนน้องทั้งสองที่วางแผนเอาคืนวัน

“โอ้! พี่ฟ้า พี่วันโกหกนะ แกมยังไปจับๆ กับหญิงสาวที่ไหนไม่รู้ อีก พี่ฟ้าไม่โกรธหรือ” ธารพยายามอ้างเหตุผล

“ไม่นี่ ถ้าวันเขาจะปิดก็คงมีเหตุผลแหละ คนเราก็ต้องมีความลับ

กันบ้าง ส่วนเรื่องจูบ พี่คิดว่ามันคือการช่วยชีวิต จะไปคิดมากทำไม หรือว่าน้องโกรธ” ฟ้าถามกลับบ้าง

“เปล่าค่ะ แต่หนูอยากแกล้งพี่วันเท่านั้นเอง” ธารตอบหน้าตาย

“ใช่ พี่วันถ้าเราได้ พวกเราก็จะอำคินบ้าง รับรองแผนนี้ไม่มีทางพลาด ยิ่งพวกอยากรู้ อยากเห็นอย่างพี่วันนะ ถ้าเราบอกไปว่าเจอของแปลกๆ อย่างตัวอะไรก็ไม่รู้นอนเกยตื้นอยู่ พี่วันช่วยไปดูให้หน่อย รับรองพี่วันต้องสนใจแน่” คินเอยถึงแผนการขั้นต้น

“ใช่ จากนั้นพอพี่วันเดินไปถึงชายหาดแล้ว พวกเราก็จะจับพี่วัน กัดน้ำเสียเลย” ธารเสริม

“แต่แบบนั้นมันจะดีหรือ” ฟ้ายังคงเป็นห่วง เพราะวันว่ายน้ำไม่เป็น

“พี่ฟ้าไม่ต้องห่วงเกินเหตุหรอก พวกเราเล่นตรงที่มันเย็นถึง แค่แกล้งนิดหน่อยเอง พี่ยังไม่เห็นค้านเลย” คินหันไปหาตัวช่วย รอบนี้เธอก็แปลกใจเหมือนกันที่พี่ไม่เห็นด้วย

“พี่ว่ามันจะดีหรือ” ฟ้าหันมาถามด้วยความสงสัย เพราะดูจะผิดวิสัยของพี่ฟ้าไปนิดหน่อย ปกติพี่ฟ้าจะเอาคินตรงๆ เสียมากกว่า

“เปล่าหรอก พี่ก็ไม่เห็นด้วยเท่าไร เพียงแต่พี่ยังเข้าใจอยู่” วิชาคิดไปถึงเรื่องราวทั้งหมด ถึงแม้พวกเธอจะทราบแล้วว่าวันว่ายน้ำไม่เป็น ทำท่าทางวิวยาวเพื่อจะไม่ต้องว่ายน้ำ แต่ปัญหาอื่นยังไม่ได้รับการแก้ไข ทำไมวันจึงไม่เคยเอาเสื้อออกนอกกางเกง ขนาดชุดนอนก็ยังเอาชายเสื้อใส่ในกางเกงอีก แถมเสื้อทุกตัวยังยาวจนต่อให้นอนคินก็ยังไม่หลุดจากขอบกางเกง

“สำหรับหนู ถ้าไม่คัดค้านแปลว่าเห็นด้วย เอ้า! ลุย” คินยกมือขึ้นเป็นสัญญาณเริ่มแผนการ ต้องทำหน้าที่ให้เหมือนแปลกใจเต็มที่ คินจับประตูแล้วเตรียมตะโกนอย่างตื่นเต้นทันที

ภายในห้อง

วันค่อยๆ ถอดเสื้อผ้าที่เปียกออกจนหมด จากนั้นก็เดินไปหยิบผ้าเช็ดตัว

“จริงสิ เกือบลืมน” วันกดปุ่มบนกล่องใบเล็กๆ ที่ติดอยู่ข้างเอว มีเสียงดังขึ้นมา แล้วผิวหนังของวันก็พุ่งเข้าไปใส่กล่องจนหมด วันมองสภาพกล่องอีกครั้งแล้ววางลงข้างเตียง

“ของที่ใจทำยังยอดเยี่ยมเสมอ จริงๆ เสียดยาที่ยังทำตามที่คุณคิดไม่ได้ทั้งหมด” วันวิเคราะห์ผลการทดสอบผิวหนังเทียมรุ่นใหม่อ่าสุดที่เพิ่งได้รับมา มันดีตรงที่มีระบบช็อตไฟฟ้า แต่ก็ใช้ได้แค่สองครั้งเท่านั้น ทั้งยังเป็นสื่อเกาะกันกระสุนที่ขนาดไม่ใหญ่มากได้ เพียงแต่ถึงแม้จะยังไม่เข้าก็ยังเจ็บจากแรงกระแทกอยู่ดี เมื่อคิดถึงเรื่องกระสุน...วันจึงติดต่อหาอริส

“มีอะไรหรือคะ มาสเตอร์”

“พวกคนที่มาหาเรื่องผมนี่พวกไหนครับ” วันถาม เพราะรู้ว่าอย่างไรอริสก็คงมองหาอยู่จากที่ไหนสักแห่งแน่ หรือไม่ก็คงมีคนของเขาอยู่ตรงไหนสักที่

“เป็นพวกอันธพาลแถวนี้ มาสเตอร์จะให้อริสฆ่าทิ้งเลยไหมคะ” อริสถาม เพราะปกติใครที่มาหาเรื่องเจ้านายมักถูกเธอจัดการให้เรียบร้อย

“ไม่ดีกว่าครับ มันเป็นการเข้าใจผิดกันนิดหน่อย สั่งสอนไปให้พอสมควรแล้วกันครับ ความจริงผมก็ผิดที่ดันไปบอกลูกไปถูกพวกเขาเอง” วันสั่ง เพราะคิดว่าป่านนี้พวกนั้นคงถูกอริสจับมาหมดแล้ว เธอถึงได้ใช้คำพูดแบบนี้

“รับทราบค่ะ ความจริงอริสว่าเจ้านายไม่ควรปิดพวกเธอหรอกนะคะ” อริสพยายามให้เจ้านายบอกความจริงไปเสียจะได้จบๆ

“อืม ผมไม่ค่อยอยากให้พวกเธอไม่สบายใจครับ เพราะถ้าเสร็จ

งานนี้ผมก็ต้องให้พวกเธอมีอิสระเหมือนเดิม ทางที่ดีไม่ควรเอาเรื่องพวกนี้มาใส่ใจจะดีกว่าครับ” วันสายหน้าปฏิเสธ

“คะ แต่อริสบอกก่อนนะ มาสเตอร์อย่าดูแคลนนิสัยของผู้หญิงบางที่เราก็คิดมากกว่าที่มาสเตอร์คาดเดาไว้เยอะคะ” อริสเตือน

“ครับ ผมจะระวังแล้วกัน เออ อริสครับ รู้จักผู้หญิงคนที่เจอกับผมหรือเปล่า ผมว่าคูนๆ หน้าอู๋” วันเอ่ยถาม

“ก็ MARA ไงคะ” อริสตอบ

“อืม ว่าแล้วว่าหน้าตาคูนๆ เพียงแต่เวลาแค่แปดปี หน้าตาทำทางเปลี่ยนไปเยอะเลย ดูหน้าหวานขึ้นกว่าตอนนั้นอีก” วันวิเคราะห์ต่อ

“เรื่องปกตินี้คะ คนเราเวลาขนาดนั้นก็ต้องเปลี่ยนแปลงไปเยอะอยู่แล้ว” อริสตอบ

“อืม ช่างมันเถอะ เดี่ยวคงไปเจอกันในเกมอยู่ดี ค่อยหาวิธีการจัดการแล้วกัน ให้มันจบๆ ไป” วันนึกถึงเหตุการณ์ในวันนั้น ตอนที่เจอกันครั้งสุดท้าย แต่ก็ยังไม่ออกออกอยู่ดีว่าไปทำอะไรให้ MARA จากนั้นมาก็ดูเหมือนพยายามเป็นศัตรูกับเขาตลอด

อริสไม่ตอบอะไร แค่มั้มๆ เท่านั้น และตัดการติดต่อไปเพื่อจัดการคนที่มาหาเรื่องเจ้านายของเธอ แล้วสั่งการลูกน้องด้วยเสียงเข้มว่า

“จัดการ เอาให้พวกมันลืมไปเลยว่าเคยเป็นอันธพาล”

หลังวางสายจากอริส วันก็มองไปยังกระจก ดูรอยแผลจากเปลวไฟเมื่อแปดปีก่อน เป็นสิ่งที่ย้ำถึงอดีตที่เขาไม่คิดจะใช้วิธีการแพทย์สมัยใหม่เอามันออกไป เพราะต้องการให้มันเป็นเครื่องเตือนความจำ แต่ตอนนี้กลับรู้สึกอยากให้มันหายไปอย่างบอกไม่ถูก นี่เขานั่งความรู้สึกของพวกเขาไปหรือเปล่านะ

ปัง!

“ว้าย!”

“เฮ้ย! ฟ้า วี”

“หนูเป็นเจ้าสาวไม่ได้แล้ว”

236

สิ่งสำคัญ

“เจ้านายไปทำอะไรมาถึงได้ตัวเปียกครับ” บกถาม เขาจำได้ว่าเจ้านายบอกเองว่าจะไม่เล่นน้ำ

“เปียกแบบนี้ มีกลิ่นน้ำทะเลแบบนี้ ไม่ให้ไปลงน้ำมาแล้วจะให้เกิดสีนามิหรือไง ถ้ามมาได้” MARA โวยบกที่ถามแบบไม่คิด และเดินเข้าห้องไป ก่อนจะหันกลับมาสั่งว่า

“เดี๋ยวฉันออกมา แล้วเตรียมกลับบ้านด้วย ไม่อยู่แล้วทะเลบ้าอะไรก็ไม่รู้” เมื่อพูดจบก็ปิดประตูเสียงดังลั่น

“เจ้านายเป็นอะไรหว่า ตอนแรกบอกว่าไม่เล่นน้ำ แล้วพอไปลงน้ำเองก็โมโหอีก สรุปใครไปทำอะไรให้โกรธเนี่ย” บกทำหน้างแล้วหันไปขอความเห็นจากเพื่อนๆ

“ไม่รู้พี่ๆ แกอยู่กับเจ้านายคนสุดท้ายนี้ ตอนนั้นเป็นอย่างไรละ”

พร้อมถามกลับ ตามองไปยังประตูห้องด้วยความสงสัย

“เท่าที่จำได้ ตอนนั้นเจ้านายก็อารมณ์ไม่ค่อยดี น่าจะเป็นเพราะคิดหาวิธีจัดการกับ The One ไม่ได้ เกมก็ดันปิดปรับปรุง ผมก็เลยโดนไล่กลับมา จากนั้นก็ไม่รู้หรอก” บกเล่ารายละเอียดให้ฟัง

“เอาเถอะ ช่วงนี้เจ้านายอารมณ์เสียง่าย คงไปเจออะไรที่ทำให้ไม่พอใจเพิ่มมั้ง ตอนนี้นักเราเตรียมตัวกลับก็แล้วกัน” ภาพให้ความเห็นพลาถมองไปที่ประตูห้องของเจ้านาย โดยคิดว่าใครกันนะหาเรื่องให้พวกเขาปวดหัวเพิ่มได้

“โอ! เพิ่งมาถึง เมื่อคืนกินนอน วันนี้จะเล่นน้ำหน่อย อดอีกแล้ว” ลักษณะได้แต่ทำหน้าแข็งแล้วเดินกลับไปห้องตัวเอง เพื่อเก็บของพร้อมกับคนอื่นๆ

ภายในห้องของ MARA

MARA ถอดเสื้อผ้าที่เปียกน้ำออกมาสำรวจ รอยยิ้มแสดงความโล่งอกปรากฏขึ้น

“อืม ยังดีที่ไม่มีตรงไหนเลอะ ยังเป็นตัวโปรดด้วย” เมื่อตรวจสอบเสร็จก็เอาเสื้อไปแช่น้ำเพื่อขจัดคราบเกลือให้หมด พลาถคิดถึงชายหนุ่มที่เพิ่งเจอวันนี้ ซึ่งยังเห็นหน้ายังทำให้หงุดหงิดเพิ่มอย่างบอกไม่ถูก

“หมอนั่นเป็นใครกันนะ เทวา นายหาข้อมูลได้ไหม”

เสียงจากนาฬิกาข้อมือดังขึ้นมา

“จากข้อมูล ชายหนุ่มคนนี้ชื่อ นายธรา วิจิตชัย เป็นประชาชนธรรมดา เรียนอยู่ชั้นปีหนึ่ง สาขาสังคมศาสตร์ ผลการเรียนปกติ ไม่มีอะไรพิเศษครับ” เทวาดตอบจากข้อมูลที่หามาได้

“ไม่ ลัษฏาตญาณฉันบอกว่าคนคนนี้ไม่ธรรมดาแน่ แวตตาที่ไม่กลัวความตายกับความหงุดหงิดแบบบอกไม่ถูกเวลาเจอหน้า เหมือน

อยากจะชกให้หายแค้น ไซ้แล้ว! เหมือนกับ The One แต่หน้าตาไม่ใช่ เพียงแต่ถ้าเป็น The One จริง อริสไม่มีทางปล่อยให้อยู่คนเดียวแน่ เพราะรอบตัวของ The One มีแต่อันตรายทั้งนั้น” MARA วิเคราะห์ แสดงว่าทำให้เขาหงุดหงิดคงเป็นเพราะคนคนนั้นมีอะไรบางอย่างเหมือน The One นั้นเอง โดยเฉพาะอารมณ์เฉื่อยๆ ไม่กระตือรือร้นจนน่าหงุดหงิดนั้นยิ่งเหมือนเข้าไปใหญ่

ภายในห้องของวัน

วันรีบหยิบผ้าเช็ดตัวที่อยู่ใกล้ขึ้นมาปิดส่วนสำคัญกลางลำตัวทันที จากนั้นก็มองกลุ่มคนที่เข้ามา ฟাঁห็นหลังไปเรียบร้อย ใบหน้าแดงก่ำ ธารกับคินเอมือปิดหน้า แต่เหมือนยังมองเห็นอยู่ ส่วนวีจ้องเขม็งมาที่เขา

“เอาจมื่อที่ไม่คิดจะปิดออกได้แล้วครับ ฟাঁก็หันมาเถอะ ผมพันผ้าเรียบร้อยแล้วครับ”

ฟাঁหันมา แต่ยังคงก้มมองแค่ระดับขาของวัน

“เอ่อ...ฟাঁขอโทษนะที่เข้ามาโดยไม่เคาะ”

“พี่วันต้องรับผิดชอบด้วย หนูเป็นเจ้าสาวใครไม่ได้แล้ว” ธารเอามือลง โดยหน้ายังคงมีสีแดงเล็กน้อย

“โอ้! ธาร พวกเราก็แต่งงานกับพี่วันกันหมดแล้วนี่” คินแย้ง

“กันไว้ก่อนไป เพื่อพี่วันคิดหยาจะได้มีข้ออ้าง” ธารหาวิธีหักคอบ เพราะคิดว่าอย่างพี่วันถ้าเสร็จงานต้องหาเรื่องหย่าโดยพวกเธอประวัติดูไม่เสียแน่

วันกำลังจะพูดก็เห็นวีเดินมาเสียก่อน เธออ้อมไปทางด้านหลังของเขาและสัมผัสแผลที่บริเวณใกล้เอวเบาๆ

“วันมีอะไรจะบอกไหม” วีทำหน้านิ่ง ชี้ไปที่แผลเป็น

วันพยายามจับอารมณ์ของวีว่าโกรธหรือไม่ แต่ก็ไม่รู้ชัด ดูเหมือน

เธอจะอยากรู้มากกว่า

“ได้ครับ คือก็อย่างที่รู้กัน เกี่ยวกับกลุ่มคนที่จับตัวผมไว้ ตอนแรกพวกนั้นคิดว่าพ่อแม่ผมคงใช้วิธีการพิเศษให้ได้ลูกที่มีความสามารถ จึงใช้ตัวผมเพื่อขู่บังคับให้พ่อแม่บอกความจริง แรกๆ ก็ใช้รูป แต่ดูเหมือนผมจะทนง่ไปหน่อย ไม่ร้องสักคำ เลยเปลี่ยนเป็นเหล็กเผาไฟแทน ซึ่งความจริงต่อให้ทรมานผมไปแค่ไหนก็ไม่มีทางได้คำตอบอยู่แล้ว สุดท้ายพวกมันเห็นท่าทีของพ่อแม่ที่อ่อนวอนขอร้องว่า ผมเกิดด้วยวิธีการปกติจริง ถึงกระนั้นผมก็ได้แผลพวกนี้มาแล้ว ก็เท่านั้นเองครับ” วันสรุปให้ฟังคร่าวๆ เพราะมันเป็นเรื่องที่ไม่น่าจดจำเท่าไร

ฟ้าเอามือมาสัมผัสแผลเบาๆ ด้วยความเป็นห่วง

“เจ็บไหมคะ”

“ไม่แล้วครับ” วันยิ้มตอบ

“แต่พี่วันไม่มีสูตรทำให้ฉลาดจริงหรือ” ธารถามตาใสด้วยความอยากรู้

“ไม่มีหรอกครับ ส่วนหนึ่งที่ผมมีสมองที่ดีกว่าคนอื่นก็อาจเกิดจากพันธุกรรม แต่สุดท้ายต่อให้มีสมองที่ดีอย่างไร ถ้าไม่พัฒนาต่อยอดตัวเองก็ไม่ต่างอะไรกับคนทั่วไปหรอกครับ อย่างผมที่มีวันนี้ได้ก็เพราะพยายามหาข้อมูลเรื่องที่ไม่ว่าและคิดสิ่งใหม่ๆ ตลอดเวลาก็เท่านั้น” วันตอบคำถามธาร พร้อมกับสอนไปในตัว

“หนูก็ตั้งใจเหมือนกันนะ ทำไมไม่ฉลาดเหมือนกันล่ะ” ธารทำหน้าสงสัย

“กรอบความคิดมันไม่เท่ากันครับ เวลาเรียน ผมคิดว่าบางอย่างธารคงคิดว่ามันยากไป ไม่น่าจะทำได้ มีแบบนี้บ้างไหมครับ” วันถามกลับ

“มันก็มีบ้าง คนเรามันต้องมีเรื่องที่ทำไม่ได้ จริงไหมคะ” ธารว่า

“เพราะคิดแบบนี้ไงครับ เรื่องใดที่คิดว่าทำไม่ได้ จะถูกตีกรอบโดย

อัตโนมัติ และทำให้ยอมแพ้โดยง่าย ฉันขอถามใหม่ ธารคิดว่าจะสามารถวิ่งได้ร้อยเมตรภายในสิบวินาทีไหมครับ” วันยกตัวอย่างเพิ่ม

“ถ้าฝึกฝนจริงๆ หนูคิดว่าทำได้แน่นอน ถึงแม้ตอนนี้ยังทำไม่ได้ก็เถอะ”

“เห็นไหมครับ กลับกันถ้าเราตัดคำว่า ‘เป็นไปได้’ ออก ก็คิดวิธีการที่จะทำได้ขึ้นมากมาย นี่แหละครับเคล็ดลับที่ทำให้ผมทำสิ่งต่างๆ ได้ ผมไม่เคยบอกว่าตัวเองทำได้ทุกสิ่ง แต่ผมมั่นใจว่า ไม่มีคำว่าเป็นไปได้ครับ”

“เอาเป็นว่าพวกหนูขออยู่ในสายกีฬาต่อไปดีกว่า...แล้วทำไมพี่วันไม่รักษาแผลให้หายล่ะ ความจริงการแพทย์สมัยนี้ก็ทำได้ไม่ยากนี่คะ” คินิถามพร้อมกับลองจิ้มแผลเป็นอย่างนឹกสนุก มันดูเป็นลายแปลกตาดี น่าสนใจกว่าผิวขาวเนียนยิ่งกว่าผู้หญิงในตอนแรกเยอะ

“ผมก็แค่เก็บไว้เตือนความจำตัวเองครับ ว่าครั้งหนึ่งเคยมีคนต้องปวดใจเพราะแผลนี้ ทำให้ผมต้องระวังตัวเองให้มากขึ้น ในการไม่ให้ใครต้องมาทุกข์เพราะผมอีก มันน่าเกลียดมากเลยหรือครับ” วันมองคินิที่ลูบแผลเขาไปมา

“ใครว่า แบบนี้แหละค่อยแมนหน่อย ผู้ชายก็ต้องมีแผลบ้างสิ จะมาผิวเนียนกว่าพวกหนูได้ไง หนูไม่ยอมหรอก แต่ว่าพี่วันต้องให้หนูยืมผิวหนึ่งเทียมด้วยนะ มันยอดเยี่ยมมากเลย” ธารเอ่ยพร้อมกับหาผลประโยชน์ให้ตัวเองต่อ

“ซ่าย...ขนาดพี่วันไม่หล่อพวกเรายังไม่ได้ใส่ใจเลย กับแผลแค่นี้จ๊ับๆ” คินิบอกความคิดตัวเองบ้าง พร้อมกับเอานิ้วชี้กับนิ้วโป้งแตะกัน เป็นสัญลักษณ์ว่ามันเป็นเรื่องเล็กน้อยมาก ทำเอาวันทำหน้าเซ็งไปเล็กน้อยกับการเปรียบเทียบ

“สำหรับฟ้า ขอแค่เวลาอยู่ด้วยกันวันอย่าใส่ผิวหนึ่งเทียมก็แล้ว

กัน” ฟ้ามองหน้าวันด้วยแววตาจริงจัง เพราะเธออยากอยู่กับตัววันที่เป็นวันจริงๆ ไม่มีเรื่องต้องปิดบังกันมากกว่า

“ส่วนวี วันจะปิดหรือไม่ปิดก็ไม่ต่างกัน” วิตตอบ เพราะสำหรับเธอ มองที่ตัววันมาตั้งแต่แรกแล้ว

“ขอบคุณครับ แต่ว่าเข้ามามีธุระอะไรหรือครับ” วันถามต่อ เพราะความจริงพวกเธอเข้ามาโดยไม่ได้เคาะประตู แสดงว่าน่าจะมีเรื่องด่วน

“คือ...ลืมนิดแล้วค่ะ” คินรีบตอบปฏิเสธ เพราะพวกเธอเข้าใจผิดไปเองเรื่องพี่วันปิดบังว่าว่ายน้ำไม่เป็น

วันทำหน้างง แล้วหันไปมองฟ้ากับวีแทน

“ฟ้ากับวีคงไม่ลืมนิดด้วยนะครับ”

“ไม่หรอก เห็นว่าวันไม่อยากรว่ายน้ำทะเล พวกเราเลยมาชวนวันไปว่ายน้ำที่สระกัน วันจะใส่ผิวนั่งเทียมไปกับชุดว่ายน้ำก็ได้ล่ะ” วิตตอบแทนคนทั้งหมด โดยไม่ได้พูดถึงว่าพวกเธอรู้แล้วว่าวันว่ายน้ำไม่เป็น ไม่งั้นวันคงทราบดีว่าพวกเธอแอบดูแน่

“อืม แต่ผมว่ายน้ำไม่เป็นครับ ถ้าเล่นน้ำทะเลตื้นๆ ก็พอไหว” วันตอบไปตามตรง เนื่องจากจะให้ใส่ห่วงยางว่ายน้ำในสระก็คงไม่ดีเท่าไร

“จริงอะ! ไม่เป็นไรค่ะ เดี่ยวพวกหนูสอนให้เอง รับรองวันเดียวเป็น” คินรับลูกโดยการเปลี่ยนจากกدن้าเป็นสอนว่ายน้ำแทน แบบนี้น่าจะสนุกกว่าเดิมอีก

“ไม่ต้องก็ได้ครับ” วันปฏิเสธ ขนาดอริสมาชวนไปเรียนบ่อยๆ เขายังไม่ออกไปเลย เพราะมันต้องอาศัยการฝึกฝนซึ่งเสียเวลาในการอ่านหนังสือ และสุดท้ายต่อให้ฝึกจนเป็น เขาคงไม่ได้ไปเล่นน้ำอยู่ดี เนื่องจากมันเป็นกีฬาที่เสียเวลามากที่สุด ตั้งแต่เปลี่ยนชุด วอร์มร่างกาย เปลี่ยนชุดกลับ ระหว่างว่ายน้ำก็อ่านหนังสือไม่ได้ ลูไปเดินบนลานวิ่งหรือปั่น

จักรยานก็ไม่ได้ การว่ายน้ำจึงเป็นกีฬาชนิดเดียวที่เขาคิดว่าคงไม่มีทางเล่นไปตลอดชีวิต

“ไม่เป็นไรค่ะ เพื่อที่วันพวกเรายอมเสียเวลาอยู่แล้ว เอาเป็นว่า พี่วันเปลี่ยนชุดก่อนแล้วกัน พวกหนูไปรอข้างนอกละ” ธารเอ่ยขึ้น แล้วหันมาเนื่องจากเห็นสภาพของพี่วันแล้วนึกไปถึงก่อนหน้านี้ จากนั้นก็รีบออกจากห้องไปพร้อมกับคินิ

“วันนี้ไปรอที่สระตรงโรงแรมซีคราวน์นะ” วีเดินออกจากห้องไปอีกคน

“นั่นฟ้าไปก่อนนะ พี่วีรอด้วยสิ” ฟ้ารีบตามไปหลังจากทราบว่าเธอยุ่กับวันในสภาพที่ไม่ค่อยดีนัก

ส่วนวันได้แต่มองตามไป โดยคิดว่าจะหาวิธีปฏิเสธอย่างไรดี

หน้าบริษัท WUO

“ตอนนี้ผมอยู่หน้าบริษัทเกมแล้ว” เสียงหนึ่งดังขึ้น มีอชวาจับไปที่ไม้ค้ำซึ่งติดไว้ข้างหู

“รายงานสถานการณ์มา” เสียงดังจากลำโพงในหู

“ตอนนี้หน้าบริษัทมีเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยเพียงแค่คนเดียว ส่วนอีกสองคนเดินตรวจในบริษัทอยู่” ชายหนุ่มตอบกลับ เขามองไปที่ทางเข้าพนักงาน ซึ่งมีระบบสแกนนิ้วมือกับเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยยืนเฝ้าอยู่ พวกเขาวางแผนจะเข้าไปเอาข้อมูลสำคัญของผู้เล่น The One และคนรอบตัวว่าตัวจริงเป็นใคร เครื่องเล่นเกมส่งข้อมูลมาจากที่ไหน เท่าที่เขาส่งสายเข้าไปสมัครงาน สายก็รายงานว่า ตอนนี้ในบริษัทแทบจะไม่มีคนเดิน เนื่องจากต้องเข้าไปในเครื่องคลื่นสมองเกือบหมด ดังนั้นพวกเขาจึงวางแผนขึ้น โดยอาศัยจังหวะที่คนในบริษัทน่าจะยุ่งกับการอัปเดตซีใหม่ถึงสองแพตช์

“ดีมาก ติดต่อโอมให้ส่งหน่วยหนึ่งเข้าไปได้ ตอนนี้โอมกำลังคุมหน่วยนั้นไปพร้อมกับแคริกเกอร์ฝีมืออีกหนึ่งคน ย้า! ทำงานให้รวดเร็วไม่ต้องสนใจเรื่องอื่นถ้าไม่จำเป็น อย่าใช้อาวุธปืนหรือให้เกิดการเสียชีวิตโดยไม่จำเป็น เพราะมันเสียเวลากำจัดศพ” เสียงจากปลายสายสั่งการอีกครั้ง เพื่อป้องกันแผนที่อาจผิดพลาด

“ครับ” ชายหนุ่มรับคำสั่งแล้วเดินไปยังอีกมุมหนึ่ง

“ท่านคิดสิ่งจะให้เริ่มได้เลยครับ”

“ทราบแล้ว พวกเราออกฤทธิ์ได้” เสียงชายหนุ่มดังขึ้นจากในรถกระบะบรรทุกของสีขาว บนหลังคาเขียนว่า ออเรนจ์ อาหารเพื่อคุณ พร้อมส่งทุกเวลา โทร. 081-3849283 มันค่อยๆ แล่นออกจากรถมูนน ไปยังหน้าบริษัท WUO

เมื่อไปถึงก็จอดบริเวณพื้นที่ให้จอดสำหรับติดต่อกัน และเปิดประตูหลังรถ ขึ้นรถเข็นลงมา จากนั้นก็เดินไปทางหน้าประตู พวกเขาคือจิ้งหะที่แม่ครัวของที่นี่ล้างจานพร้อมกับลูกน้องเพื่อไปเที่ยวกัน ทำให้พนักงานต้องสั่งอาหารข้างนอกมากินลอบเข้ามาด้านใน

“ผมเอาอาหารที่สั่งไว้มาส่งครับ” โอมยื่นใบสั่งซื้อให้เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัย เมื่อวานเขาก็เข้ามาแล้วครั้งหนึ่ง โดยทำทุกอย่างเป็นปกติ แถมยังตีสันทกับเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยที่นี่ไปเรื่อยเรื่อยแล้ว

“อ้าว! พี่นั่นเอง วันนี้ดูเยอะกว่าเมื่อวานนะ” เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยทักทายเมื่อเห็นรถเข็นเพิ่มขึ้น

“ครับ ถ้าเป็นแบบนี้บ่อยๆ ร้านผมคงรวบตาย รับงานที่เลี้ยงลูกน้องไปได้ทั้งเดือนแบบนี้ อันนี้ของฝากครับ เป็นขนมสูตรใหม่ของร้าน” โอมยิ้มตอบพร้อมกับยื่นกล่องขนมให้ด้วย

“ขอบคุณครับ ความจริงไม่เห็นต้องลำบาก แต่ก็คงไม่นานหรอก

เห็นว่าพุงนี้แม่ครัวก็กลับมาแล้ว” เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยรับขนมมา

“น่าเสียดายจริง แต่ช่างเถอะ ได้วันสองวันดีกว่าไม่ได้เลย ตรวจ สอบความเรียบร้อยได้ครับ” โอมชี้ไปที่รถเข็นทั้งสองคัน

“ไม่ต้องห่วงก เมื่อวานก็ตรวจไปแล้วไม่มีอะไร ไปเถอะ ตอนนี้อยู่คนเดียวดังนั้นวันนี้ไปเองแล้วกันนะ ที่เดียวกับเมื่อวานนั่นแหละ จำได้ใช่ไหม” พนักงานมองสภาพรถเข็น เมื่อไม่พบอะไรผิดปกติจึงกดปุ่มเปิดประตูให้ เพราะคงไม่เข้าทำที่ต้องมานั่งตรวจสอบข้าวกล่องจำนวน มากแบบเมื่อวานนี้ อีกอย่าง ใครมันจะเข้ามาทำอะไรให้เสียชื่อเสียงร้านอาหารใหญ่ในย่านนี้กัน

“ครับ ฉันผมไปก่อนนะ วันหลังถ้ามีสิ่งแบบนี้อีกผมจะเอาของใหม่ มาให้ลอง” โอมโค้งตัวเล็กน้อยเพื่อลา เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยเห็นภัยฝ่ามือขึ้นในระดับคิ้วเพื่อทำความเคารพ

โอมกับลูกน้องเข็นรถไปตามทางที่เคยเดินเมื่อวานนี้ เมื่อไปถึงจุด อับของกล่องก็หยิบอุปกรณ์ที่จำเป็นออกมาจากช่องที่ซ่อนไว้ในรถเข็น ซุกใส่ด้านในเสื้อพนักงานไว้ พวกเขาเข็นรถไปจนถึงจุดรับของ หญิงสาว คนเมื่อวานก็รออยู่ เธอตรวจสอบจำนวนข้าวกล่องว่าตรงกับที่สั่งหรือไม่

“ครบ...เดี๋ยวรอตรงนี้นะคะ ลักครู่จะเข็นรถมาคืนให้” หญิงสาว กล่าว

“ฉันขอตัวไปห้องน้ำก่อนครับ” โอมเอ่ย

“ได้สิ กว่าพวกฉันจะเข็นไปครบทุกแผนกก็คงนานพอๆ กับเมื่อวานนั่นแหละ พวกนายจะไปเล่นเกมส้อมผัดที่ลานตรงกลาง ถัดจากห้องน้ำ ไปยี่สิบเมตรก็ได้นะ” หญิงสาวแนะนำเพิ่ม เนื่องจากเมื่อวานขนาดรถคันเดียวยังต้องใช้เวลากว่าสองชั่วโมง วันนี้มีคนทำเพิ่มอีก ดูแล้วคงใช้เวลาสามชั่วโมงเลยมั้งกว่าจะเสร็จ

“ก็ดีครับ เมื่อวานผมเกือบจะเผลอหลับเหมือนกัน นักรอเฉยๆ ก็ไม่ไหว ได้เล่นเกมคงพอจะแก้เบื่อได้” โอมตอบพลางยิ้มกว้าง

“วันนี้เล่นให้สนุกละกัน ส่วนรถเข็น ถ้าพวกฉันกลับมาไม่เจอพวกนายก็จะทิ้งไว้ในห้องนี้แหละ” หญิงสาวยิ้มให้แล้วเข็นรถออกจากห้องไป โดยนึกชมว่าร้านนี้ก็แปลกดี ให้ยืมรถเข็น ทำให้พวกเธอไม่ต้องมาถ่ายของจากรถเข็นให้เสียเวลา ตอนเธอถามว่าทำไม เขาก็ตอบว่าทางร้านต้องการให้ลูกค้าสะดวกที่สุด อีกอย่างก็อยากจะมีสัมพันธที่ดีกับบริษัทใหญ่แบบนี้อยู่แล้ว

โอมรอนหญิงสาวออกจากห้องไปเรียบร้อย ก็เดินไปทางห้องน้ำที่ตามพนักงานไว้ตั้งแต่เมื่อวาน คนทั้งหมดเข้าห้องน้ำไปตามปกติ เมื่อเข้าไปถึงก็แยกกันและปิดล็อกห้องเอาไว้ จากนั้นก็ป็นขึ้นไปด้านบนฝัาพวกเขาสำรวจอย่างใจเย็นจนแน่ใจว่าไม่มีกล้องติดอยู่จึงค่อยๆ เดินไปช้าๆ หยิบ GPS ขึ้นมาดูตำแหน่งที่ระบุว่าเป็นจุดเก็บเครื่องเซิร์ฟเวอร์เกม

ทางด้านบนค่อนข้างวุ่นเล็กน้อยเพราะบางจุดก็มีแสงเหลือกกัน เรียกว่าถ้าไม่มีเครื่องนำทางช่วยพวกเขาคงงกับตำแหน่งของตัวเองแน่ เมื่อเดินไปถึงจุดที่น่าจะเป็นตำแหน่งของเครื่องเซิร์ฟเวอร์ พวกเขาจึงเจาะรูเล็กๆ เพื่อมองลงไป กลับพบกับสิ่งที่ไม่คาดฝันจนเผลออุทานออกมา

“นี่มัน...”

237

เทพธิดาไร้ใจ

“ทำไม ดันโผล่ไปห้องน้ำหญิงหรือไง ถ้าใช่ขอดูบ้างนะโว้ย”

คนในทีมแซว

“มันใช่ที่ไหนกัน ด้านล่างเป็นแผ่นเหล็กหนา คงไว้ป้องกันคนบุกรุกจากทางด้านบนแน่” โอมหันไปไวย

“งั้นเอาไงดี จะกลับเลยหรือเปล่า”

“เอ็งจะบ้าหรือ อุตส่าห์เข้ามาขนาดนี้แล้ว ก้อง! ลองหาดำแหน่งที่ใกล้ที่สุดที่คาดว่าจะลงไปได้ซิ พวกเราจะบุกเข้าไปทางนั้นกัน อาจเสี่ยงบ้างแต่คงต้องลองดูละ” โอมหันมาสั่งงานแคร์ริกเกอร์ที่พามาด้วย แต่ละคนได้ยืนก็ตื่นตัวมากขึ้น

“แป๊บนะ” ก้องกดคำสั่งที่เครื่อง GPS สลักพักก็พบตำแหน่งที่คาดว่าจะลงไปได้

“ไปทางซ้ายประมาณห้าสิบเมตร ตรงนั้นน่าจะหมดระยะของห้อง แล้ว พวกเราน่าจะหาทางลงไปได้” ก้องชี้ตำแหน่งจากการคำนวณ โครงสร้างของตึก

“งั้นไปกัน” โอมเดินไปยังตำแหน่งที่ก้องระบุ เมื่อถึงก็เจาะรูลงไป

“เฮ้ย!” โอมรีบอุดปากตัวเองหลังเห็นสิ่งที่อยู่ด้านล่าง

“อะไรอี๊วะ” ก้องถาม

“เสือนะสิ ตัวใหญ่มาก” โอมตอบ

“ล้อเล่นหรือเปล่า เสือจะมาอยู่ในตึกได้อย่างไร ถ้ามีจริงคนใน บริษัทก็ต้องกลายเป็นอาหารเสือหรือ” ก้องแย้ง

“งั้นนายมาดูเองสิ” โอมเชยิบถอยออกมา ก้องจึงมองผ่านรูลงไป สักพักก็หันมาทำสีหน้าจริงจัง

“เสือจริงๆ ด้วยวะ”

“เห็นไหม บริษัทนี้มันบ้าไปแล้ว”

“แต่มันเป็นเสือสตัฟฟ์ไว้ย! ที่หลังหัดดูให้ดีๆ หน่อย” ก้องหันมา โวยเพื่อน เมื่อโอมได้ยินเลยก้มลงไปดูอีกครั้ง จึงพบว่าเสือที่เขาเห็นยี่ นึงไม่ใช่ขยับเขยื้อนไปไหน จึงเบาใจ แต่ถึงอย่างไรก็คิดว่าบริษัทนี้มันบ้า อยู่ดี มืออย่างที่เห็นเอาเสือสตัฟฟ์มาไว้ในบริษัท มันผิดกฎหมายเต็มๆ แต่ พอมองไปรอบๆ ห้องก็พบว่าไม่ได้มีแค่เสือ ยังมีหมาป่า สิงโต และที่ สำคัญยังมีรูปปั้นมังกรอีก เจ้าของบริษัทช่างมีอารมณ์พิลึกทำหายตำราจ ริงๆ

โอมค่อยๆ เปิดฝา หลังจากที่ได้พบว่าภายในห้องนี้ไม่มีกล้องวงจรปิด สงสัยเจ้าของบริษัทคงกลัวว่าใครจะมาเห็นพฤติกรรมประหลาดๆ เข้า ละมัง

โอมโอบตัวลงมาช้าๆ ก่อนถึงพื้นก็สำรวจว่ามีจุดที่ทำให้สัญญาณ ดังหรือไม่ เมื่อลงพื้นแล้วก็สำรวจในห้อง พบว่านอกจากสัตว์สตัฟฟ์แล้ว

ห้องนี้ก็ไม่มีอะไรเป็นพิเศษ จึงส่งสัญญาณให้ก้อนและลูกน้องอีกสองคนตามลงมาด้วยกัน พอทุกคนลงมาถึงหอดักก็หยิบปืนออกมาเตรียมพร้อมในห้องนี้มีประตูอยู่สองบาน บานแรกเขียนว่า ทางออก กับอีกบานไม่มีรายละเอียด โอมจึงเดินไปทางประตูอีกบานหนึ่ง ด้านในเป็นห้องกระจกเล็กๆ มีแผงคอมพิวเตอร์อยู่หลังกระจก และมีเครื่องคอมพิวเตอร์ขนาดใหญ่ คาดว่าจะเป็นเครื่องเซิร์ฟเวอร์

“เยี่ยม สงสัยยามจะอยู่ด้านนอกห้องอีกฝั่งหนึ่ง ก้อง นายรีบจัดการดึงข้อมูลด่วน” โอมหันไปสั่ง เมื่อก้องได้ยินก็เอาโน้ตบุ๊กขนาดสิบเซนติเมตรที่อยู่ในกระเป๋าสะพายออกมาต่อเข้ากับสาย LAN เมื่อสัญญาณเชื่อมต่อได้แล้วก็ส่งไวรัสออกไปเพื่อเจาะรหัส

“เป็นไง พอไหวไหม” โอมถาม เพราะเหมือนจะใช้เวลาไม่น้อย

“ระบบป้องกันสูงมาก สมแล้วกับที่เป็นบริษัทใหญ่ที่เชี่ยวชาญด้านนี้โดยเฉพาะ จะเร่งมากก็ได้ ไม่งั้นพวกมันคงรู้ตัว เอาเป็นว่าขอเวลาอีกสามสิบนาทีแล้วกัน” ก้องหันไปตอบพร้อมกับส่งไวรัสชุดใหม่ไปเพิ่ม ส่วนตัวเขาก็ยังคงคำสั่งอย่างต่อเนื่อง โอมคอยเฝ้าระวัง พร้อมยิงด้วยปืนเก็บเสียงรุ่นพิเศษของเขาถ้าเกิดมีใครเข้ามา

“เสร็จแล้ว ต่อไปก็ข้อมูลเกี่ยวกับ The One บ้าน่า! ข้อมูลรหัสพิเศษไม่สามารถดูได้ ต้องใช้รหัสของผู้บริหารห้าคนในการเข้า เดี่ยวผมลองหาข้อมูลของคนที่เกี่ยวข้องดูแทน” ก้องก็ยังคงสั่งเพื่อค้นหาความสัมพันธ์ของ ID ที่มีปฏิสัมพันธ์กันบ่อยๆ

“เจอแล้ว มีการออนไลน์ด้วยกันอยู่สี่คน น่าจะเป็นผู้หญิงทั้งหมด อืม...สัญญาณส่งมาจากแหล่งเดียวกัน หมอนี่ร้ายแฮะ” ก้องแซวไปอืมไปด้วย

“หึๆ ความจริงพวกเราน่าจะไปรับรางวัลแก็กมนี่ได้นะ” โอมมองข้อมูลที่ขึ้นมาอย่างต่อเนื่อง การแก็กมันง่ายกว่าที่คิดไว้เยอะ

“แบบนี้พวกเราได้โดนจับเข้าคุกมากกว่า นายอย่าไปเชื่อคำคนพวกนี้มากนัก มีโอกาสหลุดลงสูง ต่อให้มีคนทำได้จริงมันก็ไม่ประกาศหรอก เอาละ เสร็จเรียบร้อยแล้ว ผมได้ข้อมูลที่อยู่ของคนพวกนี้มาแล้ว แต่ต้องไปแกะรหัสออกก่อน คงใช้เวลาไม่น้อย ตอนนี้เรากลับกันเถอะ น่าจะใกล้เวลาที่พวกสาว ๆ จะกลับมาแล้ว” ก้องปิดโน้ตบุ๊กเก็บเข้ากระเป๋าสะพาย จากนั้นคนทั้งหมดก็เดินกลับไปยังช่องทางเดิม แต่ก่อนที่จะกลับ โอมกลับนึกครึ้มไปยืนใกล้กับเสื้อสต๊าฟ

“ถ่ายรูปให้หน่อยสิ ผมอยากถ่ายกับเสื้อใกล้ๆ แบบนี้นานแล้ว” โอมยิ้มพร้อมชูสองนิ้ว

“แกนี่นะ เอ้า! เสร็จแล้ว” ก้องบ่นเล็กน้อยแล้วหยิบโทรศัพท์มาถ่ายภาพให้ โอมส่งยิ้มกวนๆ จากนั้นคนทั้งหมดก็ขึ้นไปบนผ้าแล้วเดินไปทางห้องน้ำ โดยไม่ได้รู้เลยว่า หลังจากที่พวกเขาเดินจากไปแล้ว สต๊าฟทั้งหมดกลับเดินไปเดินมาเหมือนกับมีชีวิตจริง ๆ

โอมรองหญิงสาวเซ็นรามาคิน

“เห็นเจ้าหน้าที่บอกว่าพຽ່ນนี้แม่ครัวก็กลับ เสียตายจริง ไว้ถ้าเจอกันข้างนอกก็ทักกันได้นะครับ”

“คะ แต่คงยาก ช่วงนี้ส่วนใหญทำงานไม่เห็นเดือนเห็นตะวันหรอก โชคดีนะคะ” พนักงานหญิงตอบ

โอมโค้งตัวลา จากนั้นก็เดินออกไปโดยไม่ทำตัวผิดปกติ ทั้งหมดเดินออกจากบริษัทแล้วตรงขึ้นรถ ขับออกจากหน้าบริษัทไป

“เฮ้อ! ยากกว่าที่คิดไว้อีก ก้อง ต้องใช้เวลานานแค่ไหนถึงจะถอดรหัสเสร็จ” โอมหันไปถามก้องที่กำลังทำอะไรอยู่

“อือ...ต้องกลับไปก่อนแหละ รหัสแบบนี้มันเป็นรุ่นที่ยากที่สุด คงต้องใช้เวลานานหน่อย ผมจะเปิดโปรแกรมเจาะรหัสให้มันรันไปเรื่อยๆ คิด

ว่าอย่างเร็วก็คงสองวัน อย่างช้าสุดไม่เกินหนึ่งสัปดาห์”

“หนึ่งสัปดาห์เลยหรือ” โอมถาม เพราะงานนี้ถ้าเข้ามาหาข้อมูลที่ได้ อาจผิดพลาดก็เป็นได้

“ใช่ ถ้ารหัสต้นเป็นกรณีที่เป็นไปได้สูงสุดท้ายในสูตรความน่าจะเป็นนะ ก็ได้แต่หวังว่าจะไม่เป็นเช่นนั้น ตอนนี้อยากนอนพักเอาแรงก่อนแล้วกัน” ก้องอธิบายเสร็จก็หลับตาลง ปล่อยให้โอมโทร. ไปรายงานผลการเจาะข้อมูลกับคิด ดูจากสีหน้าโอม อีกฝ่ายคงพอใจกับภารกิจครั้งนี้ไม่น้อย

หน้าห้องวัน

“อ้าว! พี่ฟ้าไม่อยู่ช่วยพี่วันเปลี่ยนเสื้อผ้าก่อนหรือ” ธารแซทท์ที่เมื่อเห็นฟ้าออกมาเป็นคนสุดท้าย

ฟ้ายิ้มไม่ตอบอะไร แต่นั่นคือสัญญาอันตราย

“เดี๋ยวลิพี่ฟ้า” ธารพยายามเอ่ยปากห้าม แต่ก็ไม่ทันการออกจากความเร็วศูนย์ของพี่ฟ้า หมัดที่ไม่ได้โดนมานานกระแทกเข้าท้องเต็มๆ ถึงแม้จะยังมือไว้ แต่ก็ทำเอาธารจุกไปไม่น้อย

“ประจูดุสายฟ้า ฉายานี้ก็ยังไม่ขึ้นสนิมสินะ ขนาดไม่ได้ลงแข่งจริงๆ จังๆ ตั้งนาน เหมือนความเร็วจะเพิ่มขึ้นด้วยอีกนี่” วิวิเคราะห์ท่าโจมตีที่ขึ้นชื่อที่สุดของฟ้า ซึ่งทุกครั้งที่ใช้จะได้ชัยชนะทันที ถ้าจำไม่ผิดฟ้าจะบอกเธอไว้ว่าการต่อสู้ยืดเยื้อมีแต่ทำให้อีกฝ่ายเจ็บเกินไปเท่านั้น รู้ทำให้จบในครั้งเดียวไม่ได้ เรียกว่าเป็นนิสัยใจดีกับคู่ต่อสู้ของฟ้า

“วันเขาช่วยพัฒนาจังหวะให้คะ ฟ้าเลยเร็วได้ขนาดนี้” ฟ้าตอบพร้อมกับคลายมือ

วันหันไปมองธารที่ยังคงกุมท้องไว้ ส่วนคินถอยหลังทำระยะหนี

“เป็นไงล่ะ ล้อพี่สาวตัวเองมากจนลืมไปว่าปกติโดนใครอัดเป็น

ประจำ”

“โห! ใครจะไปรู้ล่ะว่า สามปีที่พี่ฟ้าทำตัวเป็นสาว จะยังคงอัดเจ็บเหมือนเดิม ไม่สิ...เจ็บกว่าเดิมอีก ครึ่งหน้าต้องทิ้งระยะบ้างแล้ว” ธารยิ้มแห้งๆ ตอบโดยมือก็ยังกุมท้องไว้อยู่

“ยังเล่นไม่เลิกอีกนะ” ฟ้าทำเสียงขู่ แต่เหมือนจะไม่ค่อยเข้าหูสองสาวเท่าไร

“คิกๆ ถ้าไม่ให้พวกหนูล้อพี่ แล้วจะให้พวกหนูไปล้อใครล่ะ ระวังตัวดีๆ หนอยก็ปลอดภัยแล้ว” คินิออกตัว

“ช่วย พวกหนูถือคติ คนเราเกิดมาชีวิตสั้นนัก ขอเพียงไม่ทำให้ใครเดือดร้อนจนเกินไป ก็ขอสนุกให้เต็มที่ก่อน” ธารเสริมอีกคน

“สนุกจนได้เรื่องสิ เกือบไปแล้วไหมล่ะ” วิดูหน้าเข้ม

“แต่ก็ทำให้พวกเราได้รับความจริงใจซะ” ธารแย้ง

“รอบนี้ก็ดีไป แต่พี่ก็ขอเตือนให้ระวังคำพูดไว้บ้าง” วิเตือนด้วยน้ำเสียงจริงจัง

“พวกหนูรู้ดีว่าเรื่องไหนควรทำแคไหน อย่างเรื่องพี่วันเป็นแผล พวกหนูยังมองให้เป็นเรื่องทั่วไปได้เลย” คินิออกตัวพร้อมให้เหตุผลประกอบ

“นั่นสิ ถึงพวกหนูจะชอบเล่นตลอด แต่ก็รู้ว่าคนเราไม่มีใครสมบูรณ์แบบ ไม่มีใครดีกว่าใคร อย่างแผลของพี่วันที่เห็นก็ไม่ได้ทำให้พวกเรารู้สึกอะไรอยู่แล้ว คำพูดของพวกเราต่างหากที่จะทำความรู้สึกระหว่างกันมันเสียไป พวกหนูถึงได้มองแผลเป็นเรื่องปกติใจอะ” ธารอธิบาย

“วันนี้พูดตีสิดปกตินะ” วิเอามือไปอังหน้าผากธาร

“โห คนเราก็น่าดีบ้างสิ” ธารขีดหน้าแบบมีภูมิ แล้วเปลี่ยนเป็นรอยยิ้มเจ้าเล่ห์เหมือนเดิม

“แต่ความจริง ธารก็จำจากคนอื่นมาอีกทีค่ะ”

“ใช่ เรื่องคิดเยอะแบบนี้ใครจะไปนั่งคิดกัน” คินิเสริมเพิ่มอีกเสียง ทำเอาวีซึ่งกำลังจะมองในแง่ดีแล้วเปลี่ยนเป็นเคาะกะโหลกน้องแทน สองสาวจึงรีบถอยหลังหลบไป พอดีกับที่วันเดินออกมา

“โอเคครับ จันทน์พวกเราไปว่ายน้ำกันได้”

“ชุดนั้นเนี่ยนะ” คินิชี้ไปที่เสื้อชูชีพเต็มยศ

วันมองชุดตัวเองอีกครั้งแล้วยิ้มตอบ

“ก็ใช่สิครับ ผมว่ายน้ำไม่เป็นนี่นา”

สองสาวรีบจัดการถอดเสื้อชูชีพออก แล้วจูงมือวันไปยังสระว่ายน้ำของโรงแรมที่อยู่ใกล้ๆ

ที่สระว่ายน้ำ

สาวแฝดเมื่อมาถึงก็ถอดผ้าคลุมแล้วกระโดดลงไปที่

“พี่วันเร็วค่ะ มาเลย ตรงนี้นี่ถึง จะได้เริ่มสอนกัน”

“ไม่ได้หรอกครับ ต้องวอร์มร่างกายก่อน” วันส่ายหน้าแล้วเริ่มบริหารร่างกายตามหลัก โดยมีฟ้ากับวีทำอยู่ข้างๆ หลังจากอบอุ่นร่างกายไปได้ประมาณสิบนาที วันก็หยุดแล้วนั่งลงอย่างรวดเร็วด้วยสีหน้าเจ็บปวด

“วันเป็นอะไร!” ฟ้าถามด้วยความเป็นห่วง ส่วนสองแฝดก็รีบขึ้นจากน้ำมาดูอาการ

“คือผมลืมนึกว่าวันนี้ใช้แรงขาไปเยอะ ทั้งวิ่ง ทั้งตีน้ำ เมื่อสักครู่พอขยับร่างกายผิดจังหวะก็เลยตะคริวกินครับ” วันตอบและพยายามเหยียดขาออก ฟ้าเห็นจึงช่วยยืดกล้ามเนื้อให้จนเริ่มดีขึ้น

“แบบนี้วันนี้ก็ฝึกว่ายน้ำไม่ได้สิ” ธารบ่นอุบเพราะตั้งใจไว้เต็มที่

“ไม่เป็นไรหรอกครับ ผมไม่ได้เดือดร้อนต้องรีบฝึกให้เป็นขนาดนั้น

อยู่แล้ว” วันยิ้มตอบพร้อมกับค่อยๆ ลุกขึ้นมาช้าๆ โดยมีฟ้าคอยพยุง จากนั้นทั้งหมดยกกลับที่พักไป โดยมีเสียงวีระขับขานหว่า

“วิธีเกรงชาติตลอดเวลาที่ขยับเพื่อให้เป็นตะคริวหลอกวิไม่ได้หรอกนะ แต่ช่างเถอะ ถ้าวันลงทุนขนาดนี้ วันนี้ไม่ฝึกก็ได้ เอาไว้กลับไปจะจับฝึกเอง รับรองหมดสิทธิ์หนีแน่”

วันได้แต่มองหน้าวิแล้วยิ้มตอบด้วยสีหน้าที่แสดงว่า ครั้งหน้าก็ไม่อยากจะเรียนอยู่ดี ทำเอาวิขมวดคิ้วลึกลับ จากนั้นก็เปลี่ยนเป็นส่ายยิ้มคอยดูเธอ เธอจะหาวิธีฝึกให้ได้

การเผชิญหน้าระหว่างสองฝ่ายที่ดุเดือดคงเริ่มในอีกไม่ช้า ยากจะคาดเดาว่าใครจะเป็นฝ่ายชนะ

หน้าผับแห่งหนึ่ง

“ขอบัตรด้วยครับ” พนักงานทางเข้ายื่นมือออกมาด้านหน้า นึกสงสัยว่าทำไมหนุ่มคนนี้ถึงได้มีสาวๆ ตามมาด้วยหลายคนนัก

“บัตรอะไรหรือครับ หรือว่าต้องรู้บัตรเครดิตก่อนเข้าครับ” วันถามด้วยความสงสัย

“น้องเพิ่งเคยมาสินะ ที่นี้อายุต่ำกว่าสิบแปดห้ามเข้า เลยต้องตรวจบัตรกันก่อน แต่ถ้าน้องมีบัตรพิเศษต่ำกว่าสิบแปดก็เข้าได้นะ” พนักงานถ่มมือไปมาเพื่อแสดงว่าต้องการเงินค่าผ่านทาง เนื่องจากดูแล้วมีสองคนที่น่าจะต่ำกว่าสิบแปด

“หนาวหรือครับ ตอนนี้เป็นหน้าร้อน คงไม่ใช่ ไม่สบายหรือเปล่าครับ หรือว่ามีอาการคันอะไร ผมแนะนำหมอหรือตรวจอาการเบื้องต้นได้นะครับ ถ้าไม่หนักมากนัก” วันถามด้วยความเป็นห่วง แต่เหมือนพนักงานจะเข้าใจเขาผิดไป

“น้อง ถ้าจะมากวนกลับไปดีกว่านะ พี่ไม่อยากมีเรื่องแต่หัววัน”

วันพยายามจะอธิบาย แต่อริสกลับยื่นซองให้พนักงานเสียก่อน
 “ขอโทษนะคะ มาสเตอร์เพิ่งเคยมาครั้งแรกจึงไม่เข้าใจธรรมเนียม”
 อริสยิ้มหวานให้พนักงาน ทำให้อารมณ์โกรธที่มีหายไป และยังเมื่อได้เห็น
 จำนวนเงินในซองก็ทำให้เขากลายเป็นพนักงานผู้เรียบร้อยที่สุดเท่าที่จะ
 ทำได้

“ไม่เป็นไรครับน้อง จะกวนอีกหลายรอบก็ได้พี่ไม่ถือหรอก เขาเป็น
 ว่าเชิญเลยครับ”

เมื่อเห็นว่าไม่มีอะไรแล้ววันจึงเดินเข้าไปด้านใน วันนี้พวกเขามาที่
 นี้เพราะสองเผด็จกษัตริย์จะลงเข้าผ้าสักครั้ง ตัวเขาเห็นว่าไม่น่าจะมีอะไร
 เสียหายเพราะมากันหลายคน แต่ย้ำว่าห้ามดื่มของมึนเมา ซึ่งพวกเธอก็
 รับปากแต่โดยดี

วันปิดหูทันทีเมื่อเข้าไปด้านใน เนื่องจากเสียงเพลงที่เปิดดังมาก
 มีหญิงสาวใส่ชุดค่อนข้างเปิดเผยเต้นอยู่บนเวทีขนาดเล็ก พวก
 ผู้ชายที่ยืนอยู่รอบๆ พยายามเชียร์ให้เปิดเผยมากกว่านี้ สักพักวันก็เอา
 มือออก ในหุ้มจุกเก็บเสียงซึ่งวันออกแบบให้รับได้เฉพาะคลื่นเสียงพูดของ
 คน ทำให้เสียงดนตรีถูกตัดออกไปบางส่วน นอกจากช่วงที่ใกล้เคียงเสียง
 คนพูดเท่านั้นที่ยังคงได้ยินอยู่

วันมองหาโต๊ะที่ว่างและนั่งลงสั่งเครื่องดื่ม โดยสี่สาวสั่งน้ำปั่น ส่วน
 เขาสั่งนมร้อนมาแก้วหนึ่ง ทำเอาพนักงานมองอย่างไม่แน่ใจ แต่เมื่ออริส
 ให้ทิปไปก็เปลี่ยนเป็นรีบไปดำเนินการทันทีโดยไม่ถามอะไรอีก

“พี่วันขอบคุณโคโยตี้หรือคะ เห็นจ้องเอาจ้องเอา” คินิถามหลังจาก
 เห็นพี่วันมองแทบไม่กะพริบตา

“เขาเรียกโคโยตี้หรือครับ คล้ายๆ กับที่ควีนเต้นวันนั้นเลย ผมชอบ
 นะ มีฝีมือทีเดียว” วันหันมาตอบคำถาม

“ฮันแน! ที่แท้พี่วันก็เป็นผู้ชายเหมือนกัน คินินี้พวกเราจะเป็น

อันตรាយใหม่” ธารได้ทรีบแซวด่อ

“ก็ใช่สิครับ ผมเป็นผู้ชายอยู่แล้ว ไม่เห็นจะเกี่ยวกับคีนี่เลย” วัน
แย่ง

“ไม่ใช่อย่างนั้น พวกหนูหมายถึง พี่วันมีอาการชอบโคโยตี้เหมือนกับผู้ชายหน้าเวที่พวกนั้นต่างหาก” คินิพยายามอธิบายให้เข้าใจ

“อืม...ไม่ยักรู้แฮะ เดี่ยวนี้คนสนใจการแพทย์ไม่น้อยเลยหรือนะ”
วันกล่าวด้วยน้ำเสียงดีใจ

“เดี๋ยวนะ พี่วันหมายความว่าอย่างไร โคโยตี้เดินไปเกี่ยวอะไรกับการแพทย์ หรือพี่วันจะหมายความว่ามันเป็นการออกกำลังกาย” คินิเบรกหลังจากฟังแล้วข้อมูลมันแปลกๆ

“ไม่ใช่เรื่องการออกกำลังกายครับ ผมแค่รู้สึกชอบฝีมือศัลยกรรมใบหน้าของแต่ละคน คิดว่าหมอน่าจะเก่งพอสมควร เรียกได้ว่าแทบจะดูไม่ออกว่าผ่านมีดหมอมา”

“...”

238

ข้อมูล

ณ ห้อง GM

“เมฆ เดียวนายเอาระบบตัวควบคุมชุดใหม่ไปเปลี่ยนแทนของเก่าที่ห้องเซิร์ฟเวอร์ด้วยนะ อันนี้เป็นแบบใหม่ ระบบจะทำงานได้นิ่งกว่า เพราะในแพตช์ใหม่ระบบคงต้องทำงานเพิ่มไม่น้อย ต้องต่อกับเซิร์ฟเวอร์ตัวที่สองที่เตรียมไว้ด้วย แต่ตรงจุดนั้นก็ต้องทำระบบพื้นฐานให้เสร็จก่อน” รองหัวหน้า GM อเร็กซ์ สั่งให้เมฆออกจากห้องไปยังโลกจริง

“โห! ไปห้องนั้นก็ต้องผ่านขั้นตอนตั้งเยอะ ถ้าแค่นั้นยังไม่เท่าไร ไอ้ที่ลำบากสุดก็สัตว์หุ่นยนต์ในทางยาวนั้นแหละ ถึงแม้มันจะไม่ขยับตัว ถ้าผ่านตามขั้นตอนปกติ แต่ก็อดเสียไม่ได้ โดยเฉพาะผ่านมังกรที่เห็น ว่าติดตั้งระบบพ่นไฟได้ด้วยนะ” รองหัวหน้า GM เมฆ โอดครวญ

“แกจะกลัวไปทำไม ถ้าทำตามขั้นตอนปกติอย่างไรก็ปลอดภัย แต่

อย่าไปทำอะไรพิเรนทร์ก็แล้วกัน คงจำได้นะว่าตอนทดสอบระบบ ทางผู้บริหารได้ส่งหุ่นยนต์รักษาความปลอดภัยรุ่นใหม่อะลุ่มซ่ามที่สุดที่บริษัทเคยเดินสร้างเข้าไป ทว่าหุ่นที่ว่ากันว่าแข็งแกร่งที่สุดยี่สิบตัวกลับพังยับภายในเวลาไม่ถึงห้านาที ถ้าเจ้าของบริษัทนั้นมาเห็นเข้าคงจะร้องไห้แน่” รองหัวหน้า GM อธิบายว่า เขาจำได้ดีถึงช่วงเวลานั้น ซึ่งมันเป็นข้อมูลที่รู้กันแค่ระดับหัวหน้า GM เท่านั้น เพราะต้องเข้าไปจัดการปัญหาข้างใน ส่วนถ้าเป็นพนักงานระดับอื่นไม่มีสิทธิ์แม้แต่จะรู้ว่าตำแหน่งจริงของห้องเซิร์ฟเวอร์อยู่ตรงไหน เนื่องจากบริษัทนี้ปกติพนักงานก็ไม่เดินไปเดินมาอยู่แล้ว เพราะต้องทำงานในเครื่องคลีนรอมอย่างเดียว แค่เดินไปห้องของตัวเองถูกก็พอ

“ใครจะไปกล้ากัน” รองหัวหน้า GM เมฆตอบ แล้วกดคำสั่งออกจากห้องไป

อเล็กซ์มองร่างของเมฆหายไป แล้วหันไปสั่งงานกรีนต่อ

“กรีน แก่ไขเมืองที่หายไปเสร็จหรือยัง”

รองหัวหน้า GM กรีน กดคำสั่งบนหน้าจอสั๊กพักแล้วตอบกลับมา

“ส่วนตัวเมืองที่ถูกสกลิสสุดท้ายทำให้หายไป ระบบดึงข้อมูลมาได้ครบหมดแล้ว เหลือเพียงบ้านนอกเมืองที่ระบบดึงข้อมูลไว้ไม่ถึงเท่านั้นครับ คงต้องใช้เวล่อีกสักพัก ตอนนี้เนื่องจากไม่มีผู้เล่นอยู่ในเกมแล้วทำให้ดึงระบบเวลาเป็นสูงสุดได้ คงจะช่วยเร่งเวลาได้บ้างครับ”

“ดีแล้ว ตอนนี้ทางผู้บริหารเพิ่มเวลาตามคลื่นสมองขั้นต่ำสุดของพวกเรา ก็คงทำให้งานที่ไม่น่าจะเสร็จ เสร็จได้เร็วขึ้นบ้าง” รองหัวหน้า GM อธิบาย วิเคราะห์จากเวลาที่เหลืออยู่ไม่มากนัก แล้วหันไปมองคนอื่นๆ ที่ดูยุ่งไม่แพ้กัน

ไม่ว่าจะเป็น โซเดีย ที่รับผิดชอบประชาสัมพันธ์ข้อมูลแพตช์สองและสามที่มีปริมาณมาก การจัดพนักงานตามจุดให้ข้อมูลต่างๆ ในเกม

รวมถึงรับฟังปัญหาที่อาจเกิดจากการอัปเดตซ์

คิม ก็หายไปยาวกับการอบรมพนักงานมาราธอนเกี่ยวกับกฎการทำงาน ขั้นตอน และอื่นๆ แต่ขนาดเปิดคอร์สแบบเร่งด่วนรับพนักงานไม่จำกัด ก็ยังไม่พอกับปริมาณงานอยู่ดี คงต้องให้ AI รับผิดชอบส่วนที่ไม่สำคัญไป

ดีเช็กกับคริส ไปช่วยกันสร้างระบบป้องกันความเสียหายในสถานที่สำคัญใหม่ รวมถึงเพิ่มระบบบาร์เรียรซึ่งสามารถเรียกใช้ได้ทันทีในจุดที่จัดสร้างไว้

ส่วนคนอื่นๆ ก็เร่งทำควอสต์และทดสอบบั๊ก ดูแล้วคงไม่เสร็จง่ายๆ โดยเฉพาะบั๊กที่มีปริมาณมากกว่าที่คิดไว้ คงต้องเน้นแก้ไขในส่วนที่จำเป็นก่อน

อเร็กซ์ได้แต่รำพึงกับตัวเอง เขาก็เริ่มชินกับการทำงานต่อเนื่องแล้ว เพียงแต่...

“เมื่อไหร่ป่าสาจะกลับมานะ เปื่ออาหารกล่องร้านนี้เต็มทนแล้ว รสชาติอย่างกับคนเพิ่งหัดทำอย่างไรอย่างนั้น”

“ฮัดเซย์!”

“แกเป็นอะไรวะ จามมาได้ คนกำลังนอน” ก้องตะโกนบ่นเพื่อน

“ไม่รู้สิ สงสัยใครนินทามั้ง แต่คราวหน้าพวกเราเปลี่ยนแผนบ้างเถอะ ไอ้ต้องส่งของนะไม่เท่าไรหรอก แต่พอครวัต้นไม่สบายแล้วต้องทำเองนี่สิ โคตรปวดแขนเลย กว่าจะมัดกับข้าวเสร็จทั้งหมด” โอมบ่นพร้อมกับนวดแขน

ภายในฉับ

“เดี๋ยวนะพี่วัน พี่วันทราบได้อย่างไรว่าเขาทำศัลยกรรมมา” คินิ

รับถาม ถึงแม้จะทราบว่ายี่สิบปีการทำศัลยกรรมเป็นเรื่องที่ทำกันทั่วไป แต่ก็ไม่น่าจะดูออกกันง่าย ๆ

“ผมเคยศึกษาข้อมูลพวกนี้ อยู่สักสามปีในโลกคลื่นสมองครับ พวกประวัติทางการแพทย์ ผลการผ่าตัด ข้อดีข้อเสีย อะไรแบบนี้” วันตอบ

“แล้วพวกนี้ดูกันตรงไหนคะ” ธารถามต่อ

“ก็ต้องสังเกตครับ อย่างคนทางขวาออกจะมีเชื้อสายจีน ถ้าสังเกตให้ดีจะมีตากลมโตสดใสกว่าคนจีนทั่วไป น่าจะเกิดจากการทำตาสองชั้น รวมถึงลักยิ้มที่ถึงแม่ไม่ยิ้มก็ยังคงเห็นอยู่ ส่วนนี้คิดว่าคงผ่าตัดมาไม่นานมาก เลยยังไม่เข้ารูปดี รูปหน้าก็สมดุล น่าจะทำมาดีในระดับหนึ่ง ส่วนอีกคนคิดว่าน่าจะทำงานเกี่ยวกับช่างแน่ๆ เพราะมันผิดธรรมชาติคนไทยไปพอสมควร คนทางซ้ายนอกจากใบหน้าบางส่วนแล้ว คิดว่าไปทำหน้าอกมาด้วยครับ ดูขนาดกับความแน่นของเนื้อก็น่าจะบอกได้ แล้วคนที่สวยที่สุดที่เด่นอยู่ตรงกลาง น่าจะเป็นผู้ชายครับ” วันสรุปจุดสังเกตที่พบให้ฟัง

“หา! ผู้ชายสวยขนาดนั้นเนี่ยนะ” คินิกกล่าวอย่างตื่นเต้น และพยายามมองสำรวจชายในร่างหญิงให้ดี เรียกว่าถ้าไม่มีใครบอกคงไม่รู้แน่ ที่สำคัญ ถ้าพวกผู้ชายที่ยุให้ถอดรู้เข้า อยากรู้จริงว่าจะทำสีหน้าอย่างไร

“ครับ น่าจะผ่าตัดมาทั้งตัว” วันยิ้มตอบ ระหว่างนั้นน้ำและอาหารที่สั่งก็มาถึง ส่วนวันก็พิจารณาผ้าใบโดยรอบ มีคนเดินกับหญิงสาวบางคน โดยพยายามจะล้อมตัวเธอไว้ บ้างก็ตะโกนเชียร์โคโยตี้ ดูแล้วสับสน รุนววย สู้อ่านหนังสืออยู่กับบ้านไม่ได้ นี่ถ้าพวกธารไม่ขอมาเปิดหูเปิดตาสักครั้ง เขาคงไม่มีวันมาแน่นอน

“มาสเตอร์คะ มีข้อความจาก Wizard ค่ะ” อริสกระซิบบอกเบาๆ

“ว่าไงครับ ตรงนี้ให้พวกฟ้ารู้ไว้บ้างก็ได้” วันสั่ง เนื่องจากพอจะ

เข้าใจว่า การปิดบังไปหมดกับคนที่เขาเชื่อใจมันก็ไม่ใช่เรื่องดีเท่าไร ต้องหาทางกลบเกลื่อนให้เนียนอีกต่างหาก ผู้บอกสิ่งที่บอกได้ไปดีกว่า

“ก็เป็นอย่างที่เราคาดการณ์กัน ทันทีที่เกมหยุดให้บริการ พวกนี้ต้องอาศัยจังหวะการอัปเดตที่วุ่นวายหาทางเข้ามาล้วงข้อมูลแน่ เท่าที่ทราบคืออาศัยการส่งอาหารจากข้างนอกให้เป็นประโยชน์ แต่หาว่าไม่รู้มาก่อนสิ่งเรามีข้อมูลของร้านอาหารนั้นทุกอย่าง ไม่ว่าจะเป็นคนส่งของ พนักงาน แม้กระทั่งรสชาติของอาหาร ดังนั้นเมื่อคนที่มาส่งไม่ถูกต้องตามข้อมูล ก็แสดงว่าเกิดสิ่งผิดปกติขึ้น วันถัดมาจึงสั่งให้เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยเดินทางตรวจสอบในจังหวัดที่คาดว่าจะส่งอาหารน่าจะมาถึง เพื่อให้คนเหล่านั้นใช้โอกาสที่การป้องกันอาจหละหลวมบุกเข้ามา และสุดท้ายก็ได้ข้อมูลไปตามที่คาดไว้ โดยพวกนั้นหาได้ทราบว่าเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยด้านนั้นมีไว้แค่ให้เกิดการหยุดตรวจว่ามีใครเข้ามาบ้างเท่านั้น”

อริสสรุปรายงานเบื้องต้นให้ฟัง โดยไม่ได้กล่าวในส่วนการสแกนประตูด้านหน้าด้วยระบบ AI ซึ่งจะตรวจสอบประวัติและสิ่งของที่นำเข้ามาโดยละเอียด ถ้าพบสิ่งผิดปกติจะกักขังทันทีเมื่อผ่านประตู

“มันง่ายขนาดนั้นเลยหรือคะ” ฟ้าแปลกใจ เพราะถึงแม้จะปล่อยให้เข้าไปได้ ก็ไม่น่าจะบุกถึงห้องข้อมูลสำคัญได้ง่ายขนาดนี้

“ก็ไม่ง่ายหรอก เพียงแต่คนเหล่านั้นเข้าไปตามทางที่พวกเรากำหนดไว้ มันก็เลยง่าย แต่เห็นว่ามันส์ปนให้ไวส์ฟังพอสมควร เพราะพวกนั้นดันมาถ่ายรูปลูกับมันได้ ในใจนี่ก็อยากจะกัดให้จมเขี้ยวแทบแย ถ้าไม่ติดคำสั่งที่ให้ไว้” อริสอธิบาย

“นิสก็คือใครคะ ทำไมรู้จักกับไวส์ด้วย” ธารถามด้วยความสงสัย โดยเฉพาะคำว่า ‘กัดให้จมเขี้ยว’ ท่าทางจะไม่ใช่คนเสียด้วยสิ

“อ้อ! เจ้าลายเป็นเสื้อหุ่นยนต์รุ่นเดียวกันกับเจ้าชาวครับ แต่เป็นของ Wizard ที่เป็นเพื่อนผม เขาไว้ใช้คุ้มกันตัวเอง ผมก็เพิ่งจะมารู้ว่าเขา

ให้คุ้มกันห้องเซิร์ฟเวอร์ เลยขอให้เปิดระบบข้อมูลแชร์กับเจ้าชาวใต้ครับ” วันหันมาตอบ ส่วนทั้งสี่ก็พอทราบจากอริสว่า ถ้าวันตั้งชื่อเล่นให้ แสดงว่าให้ความสนใจกับสิ่งนั้นไม่น้อย เพียงแต่ทุกคนยังคงจำไว้ว่าถ้าเกิดเจอกับนิคส์จริง ห้ามใครเรียกว่าเจ้าลายตามวันโดยเด็ดขาด ไม่งั้นอาจถูกกัดจนเขียวได้

“แล้วทำไมพี่วันไม่จัดการจับพวกนั้นเลยล่ะคะ” คินิถามด้วยความสงสัย ถ้าเป็นเธอรับรองจะจับมาทรมาน ไม่สิ...จับมาเค้นข้อมูลให้ไปถึงตัวการเลย

“ผมไม่อยากให้คนในบริษัทเดือดร้อนเพราะผมครับ ถ้าเราจัดการก็อาจทำให้พวกดักข่มอยู่ข้างนอกเข้ามาช่วยเพื่อน ซึ่งคงจะมีคนบาดเจ็บหรือเสียชีวิตแน่ ดังนั้นถ้าพวกนั้นอยากได้ข้อมูลก็ให้ไป เท่านั้นเอง” วันชี้แจง เขาคิดว่าคนในบริษัทย่อมต้องมีครอบครัวและคนที่รัก จะให้มาเดือดร้อนเพราะเขาคงไม่ดีแน่

“แล้วแบบนี้ไม่มีปัญหาหรือ เท่กับว่าพวกนั้นได้ข้อมูลที่ต้องการไปสิ” ฟาถามอย่างเป็นห่วง เพราะรู้ว่าสิ่งที่พวกนั้นต้องการคือ ข้อมูลเกี่ยวกับตัววันและคนรอบข้าง

“ไม่หรอก พี่ว่าวันคงให้ข้อมูลที่ยากให้ไปมากกว่า ไซ้ไหม” วิซึ่งฟังมานานสรุปตามที่วิเคราะห์ได้

วันยิ้มเล็กน้อยก่อนตอบ

“ความจริงต้องบอกว่า พวกเราได้ข้อมูลที่ต้องการต่างหากครับ”

“หมายความว่าไงคะ หนูเริ่มงงแล้ว ก็ฝ่ายนั้นเอาข้อมูลไปชัดๆ เราแค่เห็นหน้าคนร้ายเท่านั้นเอง หรือพี่วันจะเอาหน้าคนร้ายไปขายยผล หนูว่าคงได้ข้อมูลไม่เท่าไรหรอกนะคะ” คินิกับธารเริ่มตามไม่ทัน ส่วนฟา...ถึงแม้จะไม่เข้าใจนัก แต่คิดจากนิสัยวันที่ทำอะไรแล้วไม่เคยคิดเล็กแต่จะขายยผลจนใหญ่โตได้เสมอ และแผนการนี้คงไม่ธรรมดาเช่นกัน

วันหันไปหาอริสเพื่อบอกข้อมูลที่ได้รับมาเพิ่ม

“อย่างที่เราบอกกัน เราทราบถึงความผิดปกติของร้านอาหารตั้งแต่แรก ดังนั้นเส้นทางที่พวกมันไปกลับร้านอาหารตั้งแต่วันแรกจนถึงปัจจุบัน ถูกพวกเรากำหนดไว้หมดแล้ว ทั้งการติดต่อสื่อสารทั้งหมด รวมถึงพนักงานที่แฝงตัวเข้ามาทำงานในบริษัทเกมด้วย” อริสชี้แจง เธอสั่งคนของเธอให้ติดตามดูทันทีเมื่อทราบว่ามีคนปลอมเป็นพนักงานร้านอาหาร

“เดี๋ยวละ แล้วเพื่ออริสไปรู้เรื่องพนักงานแฝงตัวได้ไง” คินิพยายามติดตามข้อมูลที่เหมือนจะซับซ้อนมากขึ้นเรื่อยๆ

“ตำแหน่งห้องเซิร์ฟเวอร์ครับ ผมให้แจ้งตำแหน่งแก่พนักงานที่ทำท่าอยากทราบไปคนละตำแหน่ง ถึงจะไม่ห่างกันมากแต่ก็คนละจุดกัน ถึงทราบได้ว่าใครเป็นคนที่แฝงตัวเข้ามาในครับ” วันตอบ

“งั้นตอนนี้ วันคงให้คนตามและดักฟังการติดต่อของพนักงานคนนั้นอยู่สิ” วิถาม

“ครับ แต่คงต้องใจเย็นๆ ไม่แหวกหญ้าให้สูงตื่น” วันตอบ

“แต่หนูว่า ตอนนี้อย่างไรพวกเราก็ก็น่าจะรู้กันดีกว่า” คินิเสนอพร้อมดึงมือลูกรู้ขึ้นมา

“ผมเดินไม่เป็นนะครับ” วันพยายามปฏิเสธ แต่กลับถูกธารดันหลังจนต้องลุกขึ้นมาจนได้

“นำพี่วัน ขยับไปมาเรียกเหงือกก็ยังดีนะคะ”

“ฟ้าว่าวันเต้านอกกำลังกายเหนื่อยก็ตื่นะ” ฟ้าเสนอทางเลือก เธอทราบดีจากอริสว่าปกติวันอย่างมาก็เดินออกกำลังกายไม่เกินหนึ่งชั่วโมง ถ้าวิ่งไม่กี่นาทีก็เลิกแล้ว เลยพยายามหาวิธีออกกำลังกายแบบเพลินๆ ให้แทน ส่วนในเกมที่ขยันก็บอกว่ามันจำเป็นเท่านั้น

วันหันไปทางวิกิพบว่าวิกิสูงขึ้นด้วยเหมือนกัน ดูท่าเขาจะหาทางปฏิเสธไม่ได้แล้ว จึงต้องลุกขึ้นมาเดินด้วยกัน ปลอ่ยให้อริสนั่งเฝ้าโต๊ะ

เอาไว้

ทั้งห้าคนเดินมาเดินบริเวณที่มีคนเดินอยู่ก่อน สองแฝดขยับตัวไปมาเต็มที่ เดินท่าเดียวกัน ดูแล้วคงเป็นท่าประจำตัวของทั้งสอง วิโยกตัวเล็กน้อย ส่วนฟ้าพยายามจับมือวันสองข้างไปซ้ายที่ขวาที่ เพื่อให้เข้าจังหวะกับเพลง โดยวันได้แต่ปล่อยให้ฟ้าดึงตัวเองไปมา

ถึงแม้ทั้งสี่สาวไม่ได้หน้าตาสวยมาก แต่ก็อยู่ในเกณฑ์หน้าตาดี ประกอบกับอายุน้อยทำให้ตกเป็นเป้าสายตาของหลายๆ คน ยิ่งมาเดินกับหนุ่มหน้าจืดด้วยแล้ว ก็ยิ่งสร้างความอิจฉาให้ชายโสดบางคน

“ดูหมอนั่นสิ น่าอิจฉาจริงๆ อยู่กับสาวๆ สวยๆ กันทั้งนั้นเลย” ชายร่างใหญ่สะกิดเพื่อนให้หันไปดู

“ผู้ชายหน้าตาภิธรรมดา ไหงสาวติดได้หว่า หรือว่ามันรวย แต่ดูแต่งตัวภิธรรมดา” ชายผมสีน้ำตาล รูปร่างบาง วิเคราะห์ภาพที่เห็น

“แต่ข้าว่าเจ๋งสุดก็แม่สาวลูกครึ่งผมสีทองที่โตะหมอนั้นมากกว่า ตอนนี้อยู่คนเดียวด้วย พวกนายสนไหม” ชายหนุ่มผมสีดำท่าทางกวนๆ ไขหน้าดูเมาพอควรชี้ไปที่โตะที่มีหญิงสาวนั่งอยู่ เธอมองไปยังกลุ่มเพื่อนที่กำลังเดิน

“ของดีๆ แบบนี้จะพลาดได้ไง ตอนแรกวันนี้คิดว่าจะได้เหยื่อเสียแล้ว” ชายร่างใหญ่ลุกขึ้นเดินไปทางที่หญิงสาวนั่งอยู่ แต่ยังไม้ทันถึงก็รู้สึกง่วงนอนขึ้นมาโดยไม่ทราบสาเหตุ สุดท้ายก็ล้มลงไปกับทั้งสามคน สักพักก็มีคนเรียกพนักงานให้มาพาออกไปจากทางเดิน

ขณะที่วันกำลังถูกให้ขยับมือไปมา ออๆ นาฬิกาที่ข้อมือก็สั่น เมื่อกดคำสั่งดูก็พบว่าอริสส่งข้อมูลมาว่า ให้กลับโตะด่วน มีเหตุสำคัญต้องแจ้ง วันจึงชวนพวกฟ้ากลับมาที่โตะเช่นเดิม

“มีอะไรหรือครับ”

“จากข้อมูลที่ได้จากกลุ่มคนเมื่อเช้า คนของเราพบว่าพวกนั้นเป็น

พวกค้ายมนุษย์ คือจะจับหญิงสาวหน้าตาดีไปส่งขายประเทศเพื่อนบ้าน หรือไม่ก็ประเทศไหนที่ต้องการหญิงสาวชาวไทยคะ” อริสรายงาน พร้อมกับขอสัญญาณว่าจะให้พูดต่อหรือไม่

“แสดงว่าคนพวกนั้นเกี่ยวข้องกับที่นี่สินะ” วันถามเพื่อยืนยันคำตอบ เพราะร้านแห่งนี้อริสเป็นคนเลือก

“คะ จากการตรวจสอบพบว่าที่นี่เป็นจุดสุดท้ายที่จะรวบรวมหญิงสาว ก่อนส่งออก และวันนี้เป็นวันครบกำหนดต้องส่งสินค้าด้วยคะ” อริสตอบเหตุผลที่ตามเจ้านายให้กลับมา เธอทราบดีว่าเมื่อพวกฟ้าทราบเรื่องคงไม่ยอมอยู่เฉย จึงมาที่แห่งนี้เพื่อหาข้อมูลเพิ่มในครั้งเดียว

“แย่มาก พี่วันจัดการมันให้เรียบเลย” คินิยู เพราะไม่พอใจพฤติกรรมของคนเหล่านี้ แต่ด้วยความสามารถของเธอเองคงจัดการไม่ได้

“เดี๋ยวก่อนครับ ผมว่าฟังข้อมูลจากอริสก่อนดีกว่า เพราะความจริงแค่ให้ตำรวจเข้ามาจัดการมันไม่ยากหรอก เพียงแต่ผมคิดว่ามีอะไรมากกว่านั้น อริส ขอข้อมูลเพิ่มเติมด้วย” วันเบรกสองแผดที่ดูมีท่าทีกระตือรือร้นกับเรื่องแบบนี้

“อย่างที่มาสเตอร์คิดไว้ ตำรวจเคยมาค้นที่แห่งนี้แล้วสองถึงสามครั้ง แต่ก็ไม่พบอะไร เหมือนพวกนี้จะมีสาย และคงมีห้องลับที่ไม่สามารถเข้าได้โดยวิธีปกติคะ” อริสรายงานข้อมูลเพิ่มเติม

“ซี! พวกเห็นแก่เงิน ทำเสียชื่อตำรวจหมด” ธารทำสีหน้าไม่พอใจ วิตบปาธารเบาๆ

“เฮาน่า แม่พรกับบอกอยู่ไม่ใช่หรือว่า วงการไหนๆ ย่อมมีทั้งคนดี และคนไม่ดี เราไม่มีทางรับคนดีมาได้ทั้งหมด ก็ขึ้นอยู่กับว่าเราจะจัดการแยกคนเลวออกไปได้แค่ไหน”

“ถูกครับ ดังนั้นถ้าคิดจะช่วยจริงผมก็จะช่วยแล้วกัน เพียงแต่เราต้องจัดการให้เรียบร้อยทั้งสองด้าน เพื่อไม่ให้เกิดคดีแบบนี้ขึ้นอีก” วัน

สนับสนุนความคิดของวี

“แล้วเราจะทำอย่างไรดีคะ” คินิถาม

“ก็อย่ากลัวครับ” วันยิ้มอย่างใจเย็น แล้วอธิบายแผนการในหัวให้
คนทั้งหมดฟัง ธารกับคินิยิ้มตอบรับแผนอย่างนឹกสนุก ผิดกับฟ้าและวีที่
มองหน้ากันหลังได้ยินแผนการที่ดูแล้วน่าปวดหัว แต่คนที่จะปวดหัวที่สุด
คงเป็นฝ่ายที่กำลังทำผิดมากกว่า